

EMEK**6**

Asgari Ücret Açıklandı! Milyonlar Açlığa Mahkûm Edildi!

Bütün ihaleleri döviz üzerinden yapan, garanti ücretleri döviz üzerinden belirleyen iktidar, konu işçilere gelince bunu yapanları hain olarak nitelemektedir.

Onlar da iyi bilmektedir ki temel gıda maddelerinden, akaryakıtta, ilaç sektöründen tekstile vb. kadar bütün girdiler döviz üzerinden fiyatlanmaktadır. Dolayısıyla açıklanan ücret ne olursa olsun artış oranına değil, alım gücüne bakmak gerekmektedir. Öyle ki döviz üzerinden asgari ücreti hesapladığımızda aslında **eksi zam** verildiği herkes görecektir.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 22 Aralık 2021 - 4 Ocak 2022 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 252 www.ozgurgelecek30.net Fiyatı: 4 TL

SENTEZ**12**

2022'de Onurlu ve
İnsanca Bir Yaşamı
Birleşerek Kazanacağız!

Bir yılını geride bırakmak üzere olan BMG, coğrafyamızda devrimci-demokratik güçler ile yurtsever hareketin yanyana geldiği birleşik mücadele odaklarına eklenen yeni bir halka oldu.

Halkın Gündemi**22**

Damlaları Fırtınaya
Çevirelim,
Emek Mücadelesini
Büyütelim

Her sokağında farklı ülkelerden göçmen işçiler ile karşılaşsınız. Örneğin bildiri uzattığım bir Suriyeli göçmen, bildiriye iş ilanı zannetmişti. Ona 12 Aralık'taki buluşmadan bahsettim, o ise bana "Oraya gelirim iş bulacak mıyım?" diye sordu.

DENEYİM | Migros Depo İşçileri Direndi, Kazandı!

İşyerinde mesailerin sürekli bir şekilde eksilmesi, çalışma koşullarının zorlaştırılması, yemeklerin düzenli çıkmamasına karşı işçilerde biriken bir öfke vardı. Bu öfkeyi tetikleyen, deyim yerindeyse bardağı taşıran son damla önce bir işçinin, iki saat sonra da iki işçinin performans gerekçesiyle işten çıkarılması oldu. Geçtiğimiz hafta Esenyurt Migros Depo'da yaşanan ve kamuoyuna yansıyan direnişten söz ediyoruz...

9 Aralık günü sabah erken saatlerde, Depo'da, idari bölüm hariç 360-370 işçinin neredeyse tamamı işi bıraktı. Depo, DGD-SEN'in örgütlenme çalışması yaptığı bir yer.

İşçilerin direnişi başlayınca patron, sendika temsilcisi gelmeden polis eliyle işçileri gözaltına aldirmaya çalıştı. İşçiler tepki gösterince polis geri adım attı.

Patron, işçilerin tepki ve talebi üzerine sendikayla görüştü. İşçiler, hiç kimsenin işten çıkarılmaması sözü istediler ancak patron, sırtını dönüp gidince işçiler işe başlamama kararı verdiler. Bunun üzerine patron, DGD-SEN başkanını çağırarak görüşmek zorunda kaldı ve işçilerin taleplerini kabul edeceklerini söyledi.

İşçinin talebi; fazla mesainin kaldırılması, işten çıkarmalara son verilmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi, sürekli mesailere son verilmesi -ki bu yüzden işçiler evlerine gidemiyor-, işyerinde hakarete son verilmesi...

Patronun sendikayla yaptığı görüşmede yukarıda sıraladığımız talepleri kabul edeceği taahhüdünü vermesi üzerine işçiler işbaşı yaptı. Migros Depo'da DGD-SEN'in çalışması devam ediyor ve sendika yetki almaya çalışıyor.

Partizan okurları olarak direnişi duyar duymaz, Migros Depo önüne gittik. Oraya vardığımızda çoğunluğu Kürt, 18-25 arası genç işçilerle karıştık. İşçiler kapı önünde **“Direne direne kazanacağız”, “Carrefour SA kazandı, sıra Migros'ta”** sloganlarını atıyordu.

“İlk kez komünistlerle slogan atıyorum!”

İşçilerle yaptığımız sohbet bizim için oldukça verimli geçti. İşçilerin çoğunluğu hayatları boyunca ilk defa böyle bir eylem yapıyorlar. Hatta bir işçi **“Ben ülkücüyüm ama ilk defa komünistlerle slogan atıyorum”** ifadesini kullandı. Biz de işçilerin sağcılığı ya da komünistliğinden öte birarada olması ve gücünü birleştirmesinin önemli olduğunu dile getirdik. Güzel ve sıcak bir sohbet ortamı oluştu.

İşçilerden öğreniyoruz ki; direniş başlayınca patron, **“İşbaşı yapmazsanız burayı kapatırım”** tehdidinde bulunuyor. Ancak bu işe yaramıyor. **“Sendikayla her şeyi düzeltmeye çalışacağız, bizim 30 bin lira zararımız oldu”** diyor. Gerçekten gün boyunca Migros Depo'dan malları alıp marketlere gidecek araçlar çıkış yapamadılar. Yani patron önce işçilerin sendikal örgütlülüğünün, örgütlü hareket bilincinin zayıf olduğunu fark edince sendika gelmeden işçiyi tehdit ederek sorunu çözmeye çalışıyor. Ancak işçilerin tepkisi artınca bundan vazgeçiyor.

İşçilerin büyük çoğunluğunun örgütlülük bilinci çok zayıf, sendikal mücadeleyi ciddi anlamda bilmiyorlar. Sendikal bilinç zayıf. Hatta birçok işçinin sendikaya üyeliğini cep telefonlarından biz yaptık orada. Sendika olunca işçiyi sendikanın sahip çıkacağı fikri var. Direniş esasta arkadaşlarını sahiplenmeleriyle açığa çıkıyor. **“Onların arkasından biz de işten çıkartılırız”** algısı var. İşçinin örgütlülük bilinci zayıf olmasına, farklı bölümlerde çalışmalarına ve çoğunluğun birbirini tanımamasına rağmen gece vardiyası bile direnişe katılmış. Yani arkadaşlarını ilk sahiplenilen işçilerin yaktığı ateş kısa sürede tüm depoya yayılıyor.

Bir kez daha ekonomik kriz koşullarında gördük ki, işçilerde ciddi bir patlama potansiyeli var ve bu da işçinin doğal dayanışmasında kendini gösteriyor.

Buradan bir kez daha ilan ediyoruz ki işçilerin birliği sermayeyi yenecek!

“Katliamları Unutmadık, Hesap Soracağız!”

BMG bir açıklama yaparak **“Maraş ve 19 Aralık Hapishaneler Katliamını Unutmadık, Hesabını Soracağız!”** dedi. Açıklamada, **“19 Aralık 2000'de 20 hapishaneye eş zamanlı bir şekilde gerçekleşen katliam saldırısında 28 devrimci tutsak; mermi, kimyasal silah ve gaz bombalarıyla, diri diri yakılarak, kurşunlanarak, işkence edilerek katledildi. 600'ün üzerinde tutsak sakat kaldı.**

19 Aralık, faşizmin Türkiye-Kürdistan siyasal tarihinde, hapishanelere düzenlediği en ağır saldırılardan biri olarak tarihe kazındı. Devlet, yüzlerce tutsağın Ölüm Orucunda olduğu koşullara, adeta bir savaş hazırlığıyla, büyük bir katliam için girdi. Hapishanelerde tecrit ve tredmana dayalı yeni bir teslim alma politikası üzerinden 'F Tipi' Hapishaneleri inşa eden faşizm bununla, devrimci güçler üzerinden bir bütün olarak toplumu yeniden di-

zayn etmeyi amaçlıyordu” denildi.

Açıklama şöyle sona erdi; **“19 Aralık'ta zindanlara büyük vahşetle saldıran faşizm, bugün de devrimci-yurtsever güçlere yönelik benzer bir teslim alma, diz çöktürme politikasını sürdürüyor. Siyasi tutsaklara tecrit içinde tecrit uygulanıyor; hasta tutsaklar tedavi edilmezken zindanlar adeta ölüm evlerine dönüştürülüyor. Tutsakların en temel insani ihtiyaçları idareler tarafından pandemi bahane edilerek reddediliyor. Yeni İnfaz Yasasına sırtını dayanan hapishane yönetimleri, keyfi gerekçelerle tutsakların infazını yakıyor; süresi dolmasına rağmen tutsaklar tahliye edilmiyor; işkence ve kötü muamele sırdanlaştırılıyor. Ne var ki her şeye karşın devrimci-yurtsever güçler olarak, içeride ve dışarıda, 19 Aralık'ta direniş mirasını yaşatanlardan devraldığımız, bayrağı dalgalandırıyoruz.”**

BMG: “Garibe Gezer Ölümsüzdür!”

Tutsak bulunduğu hapishanede gardiyanların sistematik işkencesine ve tecavüzüne maruz kalarak şaibeli bir şekilde yaşamını yitiren Garibe Gezer BMG tarafından anıldı.

Ankara

Garibe Gezer, faşizmin hapishanelere yönelik işkence kötü muamele ve ağır tecrit politikasının katlettiği kadınlardan biri oldu. Ankara BMG, Mamak-Şirintepe'de **“Tecrit İşkencedir, Garibe Gezer Ölümsüzdür”** yazılı pankart astı. BMG açıklamasında; **“Tecrit ve cinsel işkence sonucu ölümsüzleşen Garibe Gezer'i unutturmayacağız! Tecrite, işkenceye karşı birleşirsek kazanırız!”** sözlerine yer verdi.

İstanbul

BMG 12 Aralık günü İstanbul'da **“Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük! Garibe Gezer Ölümsüzdür!”** yazılı pankart astı. Yapılan açıklamada da şun-

ları dile getirdi: **“Faşizmin sistematik saldırılarına ve işkencesine maruz kalan Garibe Gezer ölümsüzdür; zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”**

BMG aynı gün Gazi Mahallesi'nde **“Krize-Yoksulluğa-Açlığa Karşı Birleşirsek Kazanırız”** yazılı pankart astı.

Adana

BMG, tedavi edilmeyerek hapishanede ölüme mahkum edilen Halil Güneş'in anmasına katıldı. BMG twitter hesabından şu açıklamayı yaptı:

“Uzun yıllar zindanda tutsak kalan devrimci tutsak Halil Güneş, hayatını kaybetti. BMG olarak Halil Güneş'in evinin önündeki anmaya katıldık. Halil Güneş ölümsüzdür! Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!”

16 Aralık günü de devrimci-demokratik güçlerle asgari ücrete ilişkin **“Sefalet Ücretine Karşı İnsanca Bir Yaşam İçin Örgütlenmeye”** şiarıyla bir basın açıklaması düzenlendi.

Hırsızlığın, Soygunun Adı: “Türk Tipi Ekonomik Model”

Faiz indiriminin TL'nin döviz kuru karşısında değer kaybedeceğini bile bile ısrarla sürdürülmesi, gerçekte Merkez Bankası'nın döviz kuruna “müdahale”si adı altında servet transferine neden olmaktadır.

Geride bıraktığımız haftada Türk-Kürt uluslarından, çeşitli inanç ve milliyetlerden Türkiye halkının bir bütün olarak daha da yoksullaşmasını yaşadık. AKP-MHP faşist iktidarının uyguladığı “Türk Tipi Ekonomi Modeli” ile TL'nin döviz kurları karşısında değer kaybı sürdü. “Türk Tipi Başkanlık Rejimi” sonrasında yeni bir ekonomi modeli ile daha karşılaşmış olduk.

İktidarın ekonomi politikalarını eleştiren, “ne yaptıklarını bilmiyorlar” diyerek küçümseyen burjuva muhalefet temsilcileri, ısrarla bir gerçeği saklamaktadır. Yaşanan kriz emperyalizme göbekten bağımlı Türkiye ekonomisinin krizi olmakla birlikte, Türk hakim sınıfları bu krizi kendi sınıfsal çıkarları için “Allahın lütfu” olarak değerlendirmektedirler. Bunu da yeni Ekonomi Bakanı Nureddin Nebati “**Türk Tipi Model**” olarak açıklamaktadır.

Uygulanan ekonomi politika, son derece bilinçlidir. Sınıfsal bir tercih söz konusudur. Faiz indiriminin TL'nin döviz kuru karşısında değer kaybedeceğini bile bile ısrarla sürdürülmesi, gerçekte Merkez Bankası'nın döviz kuruna “müdahale”si adı altında servet transferine neden olmaktadır. Halk soyulurken küçük bir azınlık, zenginleşmeye devam etmektedir. TL'nin döviz kuru karşısında her değer kaybedişi, geniş emekçi kesimleri fakirleştirirken, R.T.Erdoğan ve çevresinde bir avuç kesimi zenginleştirmektedir. 17-25 Aralık 2013 yolsuzluk ve rüşvet operasyonları sürecinde ayakbağı kutularındaki, evlerindeki oda dolusu dövizleri fısıldayarak sıfırlayanlar, geline aşamada bütün ülke ekonomisini “Türk tipi ekonomi” modeliyle göstere göstere sıfırlamaktadırlar. Çalışan sadece bugün değildir. Halkın geleceği de çalınmaktadır.

Türkiye halkı, “Türk tipi ekonomi modeli”yle soyulmakta, hırsızlık artık açık açık sürdürülmektedir. Ve elbette

soygun ve hırsızlık, her zamanki gibi yine “din” örtüsüyle gizlenmektedir. 17-25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet operasyonları sürecinde “**Her Cuma bir ayet sallıyorum, bakara makara**” diyenler şimdi yeniden ayetlere sarılmaktadırlar.

R.T.Erdoğan Türkiye ekonomisinin yaşadığı 2021 krizine “kötü yönetim” derken şimdilerde yaşanan krize “Rabbim bizi sınıyor” demekte ve Bakara ayetinden alıntı yapmaktadır: “*Rabbimiz ‘Sizi biraz korku ve biraz açlıkla; mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle deneriz’ bu şekilde buyurmaktadır.*” (10 Aralık)

Yüksek enflasyonun gerçek nedeni

Türkiye halkının alenen soyulması ve giderek daha fazla yoksullaştırılması, “Allah’a havale” edilmektedir. Oysa TL'nin değer kaybı ve yüksek enflasyon, doğrudan halkın alım gücünü düşürmekte; halk, yoksulluk ve açlıkla terbiye edilerek, soygun ve hırsızlık, yağma ve talan gizlenmek istenmektedir. Halkın alım gücünün düşmesi ve giderek yoksullaşması, yüksek enflasyonla doğrudan bağlantılıdır. Ancak bunun nedeni “büyük ekonomist” R.T.Erdoğan'ın iddia ettiği gibi “*Faiz sebep enflasyon sonuçtur*” değildir. Diğer bir ifadeyle yüksek enflasyonun nedeni faizin yüksekliği değildir. Türkiye ekonomisinin yapısal durumuyla, emperyalist mali sermayeye doğrudan bağımlılığıyla bağlantılıdır bu durum.

Türkiye ekonomisinin özellikle üretim için ithal girdiye ihtiyaç duyduğu koşullarda, döviz kurundaki her artış, doğrudan üretime yansımaktadır. Özetle Türkiye’de alım gücünün düşmesi, yüksek enflasyon gerçekliğinin gerçek nedeni mal ve hizmetlerdeki değer artışıdır. Türkiye gibi özellikle de üretim için daha fazla ithal girdiye bağımlı olan ülkelerde enflasyon oranının yüksekliğinin nedeni budur.

Ekonomik durumun bu yapısal özelliğine, Türk hakim sınıflarının “çökme”

rejimine uygun olarak soygun, yağma ve talanın eklenmesi ve özellikle de faşizmin içinde Kürt ulusal özgürlük hareketi başta olmak üzere devrimci komünistlere yönelik yürüttüğü kesintisiz karşı devrimci savaş; dışarda ise Suriye, Irak, Libya’da doğrudan, Karabağ gibi yerlerde dolaylı olarak binlerce paramiliter çetenin lojistik olarak beslenmesi eklenildiğinde yaşanan ekonomik krizin gerçek nedenleri daha iyi anlaşılabilir.

Hatırlanırsa bizzat R.T.Erdoğan tarafından fiyat artışlarını eleştiren, sebze ve meyve fiyatlarındaki pahalılıktan yakınanlara Kürt halkına yönelik sürdürülen savaş örneğiyle yanıt vermişti: “*Cudi’de, Gabar’da, Tendürek’te, Kandil’de Biz bunu yaparken, birileri, bizi farklı yerlerden vurmaya çalışıyor. Ne diyorlar? ‘Domates, biber, patlıcan, sivri biber’. Yahu düşünün, bir merminin fiyatı nedir? Düşünün. Benim Mehmet’imin giyiniş, kuşanması, bu teröre karşı verdiği mücadelenin bedeli nedir? Düşünün. Bunları bu iktidar yapıyor, başarıyorsa hala kalkıyor; patates, soğan, sivri biber bunları konuşuyorlar.*”

Ve Afrin işgaliyle devam etmekteydi: “*Afrin’de olanları gördünüz. 2 ay leb-lebi, çekirdek mi kullandık? Mermi kullandık, bomba kullandık. Silahlı, silahsız*

bütün o insansız hava araçları ile bu teröristleri yok ettik. Bu ne domatese benzer ne patlıcana benzer ne sivri bibere benzer. ... Biz 3-5 kuruş gerekirse fazla veririz...” (8 Şubat 2019)

İşçi sınıfı ve halk düşmanlığına devam!

R.T.Erdoğan'ın emir eri olarak atadığı yeni Maliye Bakanı N.Nebati yaşanan soygun karşısında yaptığı açıklamalarda kendilerine “güven” duyulmasını istemektedir. N.Nebati bir yandan Türk hakim sınıflarının 40 kadar temsilcisiyle 11 Aralık’ta 8 saat süren bir toplantı yapmakta ve onlara “serbest piyasa düzeni”nin süreceğini söylerken diğer yandan kriz koşullarına karşı olası halk hareketlerine karşı güvence vermektedir.

AKP-MHP iktidarı yaşanan ekonomik kriz nedeniyle kitlelerde içten içe biriken öfke ve tepkinin farkındadır. Yeni “Gezi”lerden çekinmektedir. Bu nedenle kendilerince önlemler almaktadır. Örneğin bizzat R.T.Erdoğan tarafından “*Sosyal medya mecralarının yaygınlaşmasıyla birlikte, yalanın, üretilmiş haberlerin, dezenformasyonun hızla yayıldığını görüyoruz*” açıklaması yapılmaktadır. (11 Aralık)

Olası yeni “Gezi”lere karşı, halk kitlelerinin sokağa dökülmesini engellemek için fiili OHAL’in resmileştirilmesi tartışmaları dahi yapılmaktadır. Japon bankası Nomura, hazırladığı raporda Erdoğan hükümetinin beş aşamalı bir planı yürüttüğünü; ilk üç adımın hayata geçirildiğini ileri sürmekte, son iki adımın ise “dış politika vakası” ve “OHAL” olarak sıralamaktadır. Hemen ardından R.T.Erdoğan’ın danışmanı Türkiye Bilimler Akademisi (TÜBA) Asli Üyesi Prof. Dr. İzzet Özgenç; *“Türk Lirasının yabancı paralar karşısındaki süregelen değer kaybı, ‘AĞIR EKONOMİK BUNALIM’ sonucunun ortaya çıkacağı süreci başlatmıştır. Bu nedenle kaçınılmaz görünen ağır ekonomik bunalım sebebiyle OLAĞANÜSTÜ HÂL ilânına (Any., m. 119), toplum olarak hazırlıklı olmamız gerekir”* açıklaması yapmaktadır. (14 Aralık)

Bütün bu tartışmalar, ortaya atılan iddialar AKP-MHP faşist iktidarının sıkışmışlığıyla doğru orantılıdır. İktidar sıkıştıkça, doğalgaz, petrol bulma müjdelerinin yanında, yandaş basında iktidar yanlısı kara (ve saçma) propagandaya ağırlık vermekte ya da doğrudan AKP Genel Başkan Danışmanı ve Yeni Şafak yazarı Yasin Aktay’ın açıklamasında olduğu gibi; *“Üniversite mezunlarımız ise demokratik kültür açısından yeterince karşılanamayan yüksek talepkârlıklarıyla toplumda ciddi bir hoşnutsuzluk kaynağı haline geliyorlar”* sözleriyle üniversite mezunlarını hedef göstermektedir. (13 Aralık)

İktidarın küçük ortağı faşist MHP lideri ağzını her açtığında halk kitlelerini doğrudan tehdit etmekte, aba altından sopa göstermektedir. Suç işleri Bakanı S.Soylu ise burjuva muhalefetin elindeki belediyelere yönelik, yine bildik “terör” söylemiyle operasyon hazırlıkları içindedir. Bütün bu gelişmeler Türk hakim sınıfları arasında çelişkilerin derinleştiği ve keskinleştiğine işaret ederken, kitlelerin biriken öfkesi karşısında her iki burjuva klikte kendince önlem almakta olduğunu, özellikle “sokağın terörize” edilmek istendiğini göstermektedir. Murad edilen elbette ki halk kitlelerinin kendi sözünü söylemesinin önüne geçilmesidir. Her iki burjuva klikde “müesses nizamın” sürdürülmesinden yanadır.

Ancak yaşanan soygunun boyutu ve ortaya çıkan tablo Türk hakim sınıflarını

tedirgin etmektedir. Bir ay önce Türkiye ekonomisine “güvenini” ifade eden TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, acil çağrı yapmakta ve *“Endişeliyiz, acil önlem alın”* demektedir. (17 Aralık) Ve yine TUSİAD, resmi internet sitesi üzerinden yazılı bir açıklama yayınlayarak *“Genel kabul görmüş iktisat bilimi kurallarına hızla dönülmeli”* demektedir. (18 Aralık)

N.Nebati yaptığı açıklamada *“Sen maaş alıyorsun, en fazla neyini kaybedersin? Enflasyonun altında ezilirsin; ama ben bu iş düzelmezse eğer 1000 çalışanımla beraber bütün varlığımı kaybederim, bunu göze alar mıyım?”* demektedir. (12 Aralık)

Bu sözler, Türkiye halkının gösteri gösteri soyulması ve geleceğinin çalınmasının halk düşmanları tarafından nasıl ve neden gerçekleştirildiğinin açık ifade edilmesidir. Son derece bilinçli bir sınıf tavrı söz konusudur. Yaşanan soygunun bir avuç asalak tarafından bu sınıfsal bilinçle gerçekleştirildiğini ortaya koymaktadır. N.Nebati kısa ve öz olarak işçi sınıfına ve emekçi halka demektir ki; *“Siz ölseniz ne olur? Kaybedecek neyiniz var ki? Kıymetli olan biziz.”*

Yoksulluğun, açlığın ve sefaletin karşılığı: Asgari ücret!

İşçi sınıfı ve emekçi halka yönelik sınıfsal bakışlarını net olarak özetleyen bu cümlelerden sonra Saray erkânı alay-ı valayla 2021 yılı için asgari ücret 4.250 olarak açıklandı. Faşizmin ideolojik kodlarına uygun olarak cülus bahşişi

verir gibi bizzat R.T.Erdoğan tarafından açıklanan asgari ücretin son yılların en büyük zammı olduğu propaganda edildi. Bunun büyük bir yalan olduğu, TL’nin değer kaybının sürdüğü ve yüksek enflasyonun olduğu koşullarda yaşananın asgari ücrete zam değil tam aksine düşürüldüğü açıktır. Nitekim 2021 Ocak ayında asgari ücret 385 dolar ederken, bugün itibarıyla açıklanan 4.250 lira ise 275 dolara denk gelmektedir. TL’nin değer kaybının sürdüğü koşullarda bu rakamın daha da düşeceği kesindir.

Kısacası işçi ve emekçilerin payına açlık ve yoksulluk koşullarında yine sefaletle boğuşmak düşmüş durumdadır. Nitekim Birleşik Metal-İş Sınıf Araştırmaları Merkezi (BİSAM) tarafından hazırlanan “Açlık ve Yoksulluk Sınırı Kasım 2021 Dönem Raporu”na göre Kasım 2021’de açlık sınırı 3.048 TL, yoksulluk sınırı 10.669 TL olarak açıklanmış durumdadır. (15 Aralık)

Öte yandan şu gerçeği de vurgulamak gerekir. Şu anda Türkiye’de 12.4 milyon kişi 3.500 TL ve altı ücret almaktadır. 2.3 milyon kişinin ücreti ise 4.650-3.500 TL arasındadır. Toplamı, çalışan nüfusun % 78.7’idir. Eğer asgari ücretliler dışındakilere % 50 zam yapılmadığı koşullarda, bir avuç azınlık dışında herkes asgari ücret ve altına mahkum edilmiş durumdadır.

Açıklanan asgari ücretin yaşanan ekonomik kriz ve yüksek enflasyon koşullarında sefalet ücreti olmasının yanında, yeni işten çıkarmaları da gündeme getirecektir. Türkiye işçi sınıfı

ve emekçi halkı, açlıkla, yoksullukla, işsizlikle, sefaletle terbiye edilmek istenmektedir.

Geleceğimizi kazanmak için örgütlenelim, mücadele edelim!

Şu gerçeği bir kez daha ifade etmek gerekir: Türkiye ekonomisinin bugün içinde bulunduğu durum, ekonomik kriz koşulları, her ne kadar bir avuç azıllı soyguncunun hırsızlığının ürünü olarak ortaya çıkmışsa da, Türkiye ekonomisinin yapısal durumundan, emperyalist sermayeye bağımlılığından kaynaklıdır. Dolayısıyla ekonomik krizin çözümü “erken seçim”de değildir. TC’nin tarihi, yaşanan ekonomik krizler bunun fazlasıyla kanıtıdır.

Çözüm elbette ki demokratik devrim mücadelesini yükseltmekten geçmektedir. Unutmamak gerekir ki Türkiye’de, T. Kürdistanı’nda, Rojava’da Irak Kürdistanı’ndaki silahlı direniş faşizmin kesin zaferini engelledi ve onun krizini derinleştirdi. Bu gerçeğin farkında olmak devrimci hareketin gücüne ve misyonuna dair son derece önemli bir veri sunar.

Bu açıdan bakıldığında, ittifak tartışmaları, reformist siyasetlerin öne çıkmaları vb. daha doğru değerlendirilir. Unutmamak gerekir ki, devrimci hareketin gelişme ve güçlenme koşullarının olduğu her durumda, sadece karşı devrimin faşist terörü değil gerek reformist hareketlerin ve gerekse de sosyal şoven politikaların önü açılır.

Şimdi kitlesel direnişi yükseltme görevi öne çıkmış durumdadır. Ancak bunu vurgularken şu hataya düşülmemelidir. Birleşik Mücadele’nin “sokak” çağrısı önemli olmakla birlikte, bu çağrıyı “sınıf”la birleştirebilmek, daha fazla örgütlenmenin, daha fazla pratiğin gerekçesi haline getirmek gerekmektedir.

Birleşik Mücadele Güçleri’nin “Birleşirsek Kazanırız” kampanyasını sürdürdüğü, kitlelerin kendiliğinden politikleştirdiği, irili ufaklı eylem ve mitinglerin gerçekleştirildiği koşullarda her pratik anlamlı ve değerlidir.

Ve yine örneğin halk gençliğinin sürdürdüğü “Geleceğimizi Zenginlere Yedirtmeyeceğiz” kampanyası önemlidir ve değerlidir. Şimdiki durumda devrimci görev, bu çalışmaları somut bir örgütsel forma kavuşturmak, var olan örgütlülükleri ise daha fazla güçlendirmektir.

Indomie Adkoturk İşçileri: “Asla Vazgeçmeyeceğiz!”

Belki bazı arkadaşlarımız asgari ücretin işçilere yüksek görüldüğünü söyleyebilir, ancak şu anki mevcut şartlarda bile ücretin % 40'ını kaybedecekleri için arkadaşlarımız açlık ve sefaletle karşı karşıya kalacaklar.

Çerkezköy OSB’de kurulu ve Tek Gıda-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Indomie AdkoTürk’te işçiler greve çıktı. Patronun grevi kırmak için elinden geleni yaptığı fabrikada, işçilerin 23 Ağustos 2021’de başlayan grevi direnişe çevrildi. Direniş 250’li günlere varmak üzere. Bizler de Tek Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu ile direniş üzerine bir röportaj yaptık. Durdu, sorularımıza yanıt verirken, sendikanın direnişteki işçilere sahip çıktığını ve bunun da direnişin sürmesinde etkili olduğunu dile getirdi. Durdu, direnişe dair “Örgütlenmeye devam edeceğiz. Hangi şartlar, hangi zorluklar, hangi baskılar gelirse gelsin asla bu yoldan dönmeyeceğiz” vurgusu yaptı.

- Indomie AdkoTürk grevi 8. aya yaklaştı. Oldukça zor koşullarda kararlılıkla sürüyor. İlk olarak şunu soralım; işçiler bu motivasyon ve kararlılığı sizce nereden alıyor?

- Burada 4-5 yıldır bir örgütlenme mücadelesi veriyoruz. 2007’de yetki alıp örgütlenmemize rağmen, işverenin itirazının ardından 4 yıllık bir hukuk mücadelesi sürdü. Yargı mücadelesini kazandık ve Çalışma Bakanlığı’ndan yetki belgesini aldık ancak işveren yine de sözleşme masasına oturmadı. Bu sırada sendika, işçi arkadaşlarımızı maddi olarak hiçbir şekilde yalnız bırakmadı. Sendika olarak bu sekiz ay boyunca işçi arkadaşlara asgari ücretin üstünde bir maaş ödedik/ödüyoruz. Greve çıkan 100’e yakın arkadaş vardı ve direniş aynı kararlılıkla devam ediyordu.

Ama maalesef içerde çalışan arkadaşlarımız dışarda direnen arkadaşları-

mıza destek vermiyor. Çünkü işveren, baskı ve tehditle bunu engelliyor, bu durum arkadaşlarımızın mücadeleyi sürdürmesindeki zorluklardan birisi. Ama kamuoyundan ciddi anlamda destek görüyoruz. Ve biliyoruz ki; dışarıdaki mücadele bir onur mücadelesi. Bu mücadele, bütün hızıyla devam ediyor, geçtiğimiz ay itibarı ile dışarıdaki grev kararını kaldırıp direnişe çevirdik. Çünkü grevdeki arkadaşlarımızın çalışması gerekiyordu ve işbaşı yapamıyorlardı işçi hakları askıda kaldığı için. Ama şu anda da aynı kararlılıkla devam ediyoruz.

- Yani bu direnişin sürmesindeki motivasyon için hem işçilerin kararlılığı hem de kamuoyundaki destek diyebilir miyiz?

- Hem bunlardır hem de dediğim gibi güçlü bir sendikamızın olması ve işçilere sahip çıkmasıdır. Biliyorsunuz ki, direnişteki bir işçinin maddi anlamda sıkıntılarını sendika gideremiyorsa, dışarıdan ne kadar destek olursa olsun insanlar geçinmekle zorunda. Eğer sendikalar mağdur etmezse işçiler gözü kapalı direnişlerine devam ederler.

“Asgari ücretin % 40’ını kaybettik bile!”

- Ciddi bir ekonomik krizin içerisindeyiz ve asgari ücret belirlendi. Siz mevcut asgari ücretin belirlenmesi ve bu kriz tablosunu nasıl değerlendirirsiniz?

- Hükümet şu anda kendisi krizi tes-cillenmiş durumda. Yapmış olduğu % 50’lik bir zamlarla, % 21 dedikleri enflasyonun aslında % 60’larda olduğunu gösteriyorlar. Belki bazı arkadaşlarımız

SÖYLEŞİ Yunus Durdu

asgari ücretin işçilere yüksek görüldüğünü söyleyebilir, ancak şu anki mevcut şartlarda bile ücretin % 40’ını kaybedecekleri için arkadaşlarımız açlık ve sefaletle karşı karşıya kalacaklar.

Bu tamamen gündemi kurtarmakla alakalı bir ücret belirlemesi olmuştur. Biz çalışanlar olarak bunu asla kabul etmiyoruz, asgari ücreti zaten reddettiğimiz için mücadeleye devam ediyoruz. Yani bizim Almanya’daki, Avustralya’daki, Fransa’daki işçilerden hiçbir farkımız yok. Biz insanca yaşayabilecek, tatil yapabilecek, yarınlarımızı garanti altına alabileceğimiz bir ücret talep ediyoruz.

- Sizin 8 aylık direnişinize ek olarak birçok yerde de direnişler devam ediyor. Bu direnişlerin büyütülmesi için neler yapılmalı?

- Kamuoyunun, işçilerin birbiriyle dayanışmaktan başka çarelerinin olmadığını anlaması lazım. Türkiye’ye umut diye sunulan Maliye Bakanı’nın kürsüden çıkıp da işçilere “Siz niye kaybedeceksiniz ki sadece maaşı kaybedersiniz. Ben babamdan kalan serveti kaybederim, her şeyimi kaybederim” demesi

aslında bu bakanın ülkeyi bir patronun zihniyeti ile yönettiğini, çalışanları bir hiç olarak gördüğünü ve insanları sadece maaş olarak gördüğünü gösteriyor. “Sadece maaşını kaybedersin” dediği insanların yaşaması için gereken ücret ve bu ücret onlar için hiçbir şey ifade etmiyor.

Onun için işçi arkadaşların şunu bilmesi lazım; işçinin işçiden başka dostu yok, mücadele etmekten ve dayanışmayı büyütmekten başka çare yok. Türkiye’deki emek mücadelesini iktidara taşımak için hep birlikte mücadele etmemiz gerektiğine inanıyorum.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Biz Tek-Gıda İş Sendikası olarak her koşulda mücadelemizi devam ettiriyoruz. AdkoTürk olsun, Bel Karper olsun, Cargill olsun... Zorlu koşullara rağmen yılmadan işçilerden gelen aidatları işçilere sunan bir sendika olmaya devam edeceğiz.

İşçilerin umudu olmaya devam edeceğiz, örgütlenmeye devam edeceğiz. Hangi şartlar, hangi zorluklar, hangi baskılar gelirse gelsin asla bu yoldan dönmeyeceğiz.

Asgari Ücret Açıklandı! Milyonlar Açlığa Mahkûm Edildi!

Milyonlarca işçi ve emekçiyi ilgilendiren asgari ücret açıklandı. 16 Aralık Perşembe günü R.T.Erdoğan tarafından açıklanan 2022 yılında asgari ücret tutarı aylık brüt 5.004 TL, net 4.253 lira 40 kuruş olarak belirlendi. Asgari ücret üzerindeki vergi de kaldırıldı.

Hayatın giderek pahalılaştığı, yoksulluğun giderek arttığı bir dönemde bu ilginin kaçınılmazlığı ortada durmaktadır. İktidar daha en başından itibaren en yetkili ağızlardan “bu yıl fevkaladenin fevkinde” bir artış olacağını propaganda etmeye başladı. Artan yoksullaşmanın ve insanların en temel ihtiyaçlarına dahi ulaşamamalarının yarattığı öfkenin, iktidar tarafından görülüp bir nevi öfkeyi soğutmanın yollarını araması, asgari ücret tartışmalarını bir propaganda aracına dönüştürmesi için iktidar sahipleri tarafından bu sürecin iyi bir fırsat olarak görülmesini beraberinde getirmektedir. AKP-MHP iktidarının kaybettiği desteği tekrar sağlayabilmek, en azından bir noktada tutabilmek için bu tartışmaları fırsat olarak görmesi, 2022 yılı asgari ücret tartışmalarını şova dönüştürmek istemesini beraberinde getirmiştir. Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nun tarafları olan patronların temsilcisi TİSK ve işçileri temsil eden Türk-İş ile birlikte iktidar, asgari ücret tespitini propaganda aracına dönüştürmekten geri durmamışlardır. Öyle ki 1957 yılından bugüne Komisyon tarafından belirlenip açıklanan asgari ücret, ilk defa Cumhurbaşkanı tarafından açıklanmıştır. Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nun asgari ücreti belirleyeceği dördüncü toplantısı sürekli ertelenmiş, Merkez Bankası’nın faiz politikasını açıklanacağı güne konulmuştur.

Ardından asgari ücreti R.T.Erdoğan’ın açıklayacağı belirtilmiştir. Belirlenen rakamı R.T.Erdoğan açıklayacak olsa bile, yasal olarak Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nun bir karar alması gerekmektedir. Komisyonun 4. Toplantısını yapacağı iddia edilen Çalışma Bakanlığı’ndaki toplantı masasının boş fotoğrafını çeken Halk TV muhabiri apar topar polisler tarafından binadan çıkarılmıştır. Bu boş fotoğraf, bize asgari ücretin tespitinde karşı karşıya olması gerekenlerin yanyana durduğunu göstermektedir. Türk-İş başından itibaren patronlar ve iktidar ile birlikte hareket etmiş, göster-

melik tüm açıklamaları boş fotoğrafla teşhir olmuştur. Açıklamanın ardından sefalet ücretine evet diyen Türk-İş Genel Sekreteri Nazmi İrgat’ın “Kamuoyunun beklentisi yakalandı sayılır” sözleri işçiyi temsil edenlerin durumunu açığa çıkartmaktadır.

Milyonlarca çalışanı ilgilendiren asgari ücret tek taraflı olarak kararlaştırılmış, bu kararlaştırmada zorunlu olan prosedür şeklen dahi yerine getirilmemiştir. R.T.Erdoğan faiz politikası ile döviz kurunun arttığı bir ortamda asgari ücreti açıklamıştır. Açıklamanın seçildiği zamanlama ile artan kurla birlikte oluşacak zamma karşı yaşanacak tepkinin asgari ücret açıklaması ile sönmülmendirilmesi nin hedeflendiği açıkça ortadadır. Asgari ücret belirlemesi insanca yaşanabilir ücretin belirlenmesinden çok kendi şovlarına dökenlerin işçi ve emekçilere vaat ettiğinin açlık ve yoksulluk olduğunun göstergesidir.

Asgari ücret: Açlığın ücreti!

R.T.Erdoğan asgari ücreti açıkladığı basın toplantısında rakamı bildirmesinin hemen ardından şöyle demiştir: “Yok geçmişte dolar suydı, dolar üzerinden hesap yaparak asgari ücreti tespit etmek gerekir gibi yaklaşımlar çalışan-ışveren istismarından başka bir şey değildir. Asgari ücreti dolarla kıyaslamak doğru değil. Bizim paramız bellidir, o da Türk Lirası’dır ve biz Türk Liramızı yedirmeyeceğiz. Siz Türk Lirası’nın olduğu bu

ülkede dolarla mı çalıştırıyordunuz bu insanları. Bu tür spekülatoryörlüğe gerek yok. Bizim paramız bellidir o da Türk Lirasıdır. Ülkemiz ve milletimizin geleceğini ne faiz ve kur spekülatoryörleri ne yeminli iç ve dıştaki Türkiye düşmanları ne de bir avuç açgözlü muhteris belirleyebilir.” Bu sözler asgari ücret gerçeğini açığa çıkarılmaktadır. R.T.Erdoğan bunu söylerken asgari ücrete yapılan bir zam olmadığını bilmektedir. Yaptıkları zamma inanmadıklarından hemen diğer tartışmaların önünü kesmek istemektedir.

Bütün ihaleleri döviz üzerinden yapan, garanti ücretleri döviz üzerinden belirleyen iktidar, konu işçilere gelince bunu yapanları hain olarak nitelemektedir. Onlar da iyi bilmektedir ki temel gıda maddelerinden, akaryakıt, ilaç sektöründen tekstile vb. kadar bütün girdiler döviz üzerinden fiyatlanmaktadır. Dolayısıyla açıklanan ücret ne olursa olsun artış oranına değil, alım gücüne bakmak gerekmektedir. Öyle ki döviz üzerinden asgari ücreti hesapladığımızda aslında **eksi zam** verildiği herkes görecektir. 2021’de uygulanan 2 bin 825 TL olan asgari ücretin 1 Ocak günü karşılığı 384 dolardı. R.T.Erdoğan tarafından “Tarihte görülmemiş yükseklikte zam” diye ilan edilen 4 bin 253 TL’lik 2022 asgari ücretinin dolar olarak açıklandığı saatteki karşılığı 275 dolar. Ortaya çıkan durumda 2022’nin asgari ücreti 2021’in asgari ücretinden 109 dolar daha az olarak karşımıza olmaktadır. Bu rakam açıklanan

saat için geçerlidir, bir gün sonra asgari ücret hızla erimeye devam etmektedir.

Sadece döviz kurundaki artışları tartışmasak bile temel gıda maddelerine, akaryakıt ürünlerine vb. birçok ürüne gelen zamlar bizlere gerçeği göstermektedir. Asgari ücretin açıklanmasının ardından daha 24 saat geçmeden akaryakıt istasyonlarında oluşan kuyruklar, en temel gıda maddelerinin etiketlerindeki değişiklikler özenle planlanmış ve büyük bir şov ile açıklanan asgari ücret rakamının gerçekliğini ortaya çıkarmış, iktidarın şovu 24 saat geçmeden bitmiştir.

Diğer bir taraftan açıklanan asgari ücretin detaylarına baktığımızda patronların yüklerinin hafifletildiği ortadadır. İktidar patronların ödeyeceği vergileri kaldırmış, zammı işçinin parasının işçiye geri verilmesi ile yapmıştır. Devlet, işçiden aldığı yüzde 15’lik gelir vergisinden vazgeçip bunu işçiye asgari ücret zammı gibi ödeyerek, patrona aylık 450 TL’lik katkı yapmaktadır. Yani işçiden kesilen vergiyi, patronlardan alıyormuş gibi yapıp asgari ücrete eklemektedir. Yapılan zam patronlar için övündükleri gibi % 50 değildir. Çalışma Bakanı Vedat Bilgin asgari ücret açıklandıktan sonra “Tüm işçilerin ücret gelirlerinin asgari ücrete kadar olan kısmında gelir ve damga vergileri kaldırıldı” demekte ve düzenleme sonrası tüm işçilerin asgari ücret düzeyine kadar olan gelirlerinden vergi alınmayacağını söylemektedir. Ancak AKP’nin Meclis’e sunduğu teklifte tam tersi durum açığa çıkmaktadır. Hal böyle olunca, asgari ücretin biraz üzerinde ücret alan işçi ve emekçilerin gelirleri vergiden muaf olmadığı için gelir vergisinin alınması ile asgari ücret seviyesine düşecektir. Bu durum neredeyse çalışanlarının tümünün asgari ücrete mahkûm olmalarını beraberinde getirecektir.

Bugün iktidarın işçi ve emekçilere açlıktan başka vaadi bulunmamaktadır. İktidar belirlenen asgari ücretle, tam olarak hedeflediği ucuz emek cenneti yolunda adımlarını artırmaktadır. Önümüzdeki süreç açlığın ve yoksulluğun aynı zamanda itirazların arttığı bir dönem olacaktır. Tarihin en büyük saldırılarından biri ile karşı karşıya kalan emek, önümüzdeki dönemde kitlesel olarak kendini gösterecektir.

KESK “Geçinemiyoruz” Mitinglerini Gerçekleştirdi

KESK’in çağrısıyla binlerce kamu emekçisi 18 Aralık günü İzmir ve Amed’de; 19 Aralık’ta ise Ankara ve İstanbul’da “Geçinemiyoruz” mitingleri düzedeledi.

Amed

Amed’de günler öncesinden mitinge hazırlanan binlerce emekçi, soğuk hava ve yağmura rağmen meydanın girişinde toplandı. Urfa, Mardin, Şırnak, Hakkari, Batman ve Siirt gibi çevre illerden yüzlerce sendika, DKÖ temsilcisi, taleplerinin yazılı olduğu pankart ve dövizlerle alanın girişinde kortej oluşturdu.

Polis, kortej şeklinde kitlenin alana girmesine uzun bir süre izin vermedi. Ancak kitle bir süre sonra 3 koldan miting alanına girmeye başladı.

Sendikalı kadınlar da ayrı kortejler oluşturdu. “**Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Bütçe Hayata Geçirilmelidir**” pankartı açan kadınlar, zılgıtları ve “**Jin, jıyan, azadî**” sloganlarıyla alana yürüdü. Kitle sık sık “**Bijî berxwedana zindanan**”, “Saraya değil halka bütçe”, “**Zafer direnen emekçinin olacak**” ve “Hak, hukuk, adalet” sloganları attı.

İzmir

Alsancak Gündoğdu Meydanı’nda düzenlenen mitinge DİSK, TMMOB ve İzmir Tabip Odası üye ve yöneticileri de katılırken, Cumhuriyet Meydanı’nda toplanan KESK’liler ile çeşitli siyasi partiler ve DKÖ’ler ile devrimci-ilerici kurumlar

Gündoğdu Meydanı’na yürüyüş düzenledi.

“**Geçinemiyoruz, emekten halktan yana bütçe, insanca bir yaşam istiyoruz**” yazılı pankart ile “**Biz çocuklarımızımıza onurlu bir gelecek bırakacağız ya siz?**”, “**Söz, yetki, karar çalışanlara**” yazılı dövizlerin taşındığı miting, Kasım Taşdoğan’ın ezgileriyle başladı.

Mitinge, Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), “**Açlığa, Yoksulluğa, Faşizme Karşı Birleşirsek Kazanırız**” yazılı pankartla katıldı.

Ankara

Ankara’da Tandoğan Meydanı’nda gerçekleştirilen mitinge, Karadeniz ve İç Anadolu Bölgesi kentleri, Adana, Mersin ve Osmaniye’den çok sayıda sendika üyesi, TTB, TMMOB ve çok sayıda siyasi kurum katıldı. Yürüyüşün ardından miting saygı duruşuyla başladı. KESK Eş Genel Başkanı **Mehmet Bozgeyik**, sırça saraylarda yaşayanların lüks içinde olduğunu vurgularken emekçi halkın yoksullaştığına değindi. R.T.Erdoğan’ın “Devletin verdiği parayı dolara çevirenler ahlaksızdır” sözlerini hatırlatan Bozgeyik, “Oysa biliyorlar ki, bizlerin dolara yatacağı bir kuruluş parası yok. Bırakalım paramızı dolara çevirmeyi, elimize geçen parayla ay ortasını bile göremiyoruz. Kimin ahlaksız, vicdansız olduğunu dünya alem biliyor. Ahlaksız olanlar, ülkenin kaynaklarını talan edenlerdir” şeklinde konuştu.

İstanbul

KESK’in çağrısıyla binlerce kişi “**Geçinemiyoruz**” şiarıyla İstanbul’da buluştu.

Maltepe’deki Başak Marmaray durağında toplanan binlerce kişi, “*İnsanca yaşamaya yetecek ücret için, gelir vergisi adaletsizliğine son vermek için, hukuksuz, keyfi OHAL KHK’lerinin iptali için, herkese genel gelir güvencesi için haftada 35 saatlik çalışma saati için güvenceli istihdam, güvenli gelecek için alanlardayız*”, “*İnsanca yaşam, emekten ve halktan yana bütçe için omuz omuza geçinemiyoruz*”, “*İstihdam artıracak acil önlemlerin alınması için, herkese 3600 ek gösterge için, asgari ücretin insanca yaşayacak bir tutara çıkarılması, vergiden muaf olması için, gerçek bir toplu pazarlık sistemi için, torpile ve kayırmacılığa hayır! Mülakat değil liyakat için alanlardayız!*”, “*Kümülatif yalanlara karnımız tok, mutfaktaki enflasyona göre ek yaşam*” pankartlarını taşıdı.

KESK Kadın Meclisi ayrı bir kortej oluşturarak, “**Krize, işsizliğe, erkek şiddetine karşı isyandayız**” yazılı pankartla mitinge katıldı. Mitinge kitlesel katılım sağlayan Eğitim-Sen üyeleri de, “*Sözleşmeli, ücretli, uzman ve başöğretmen ayırımına hayır. Eşit işe eşit ücret istiyoruz*” pankartını açtı.

DİSK, Tüm Bel-Sen ve İstanbul Tabip Odası, TMMOB üyelerinin de yer aldığı yürütüşte sık sık “**İnsanca yaşamak istiyoruz**” ve “**Hükümet istifa**” sloganları yükseldi.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası da mitingde yerini aldı ve iktidarın emek düşmanı politikalarını teşhir etti. Eğitim emekçileri “**Eğitimde patronu, sömürüye, kariyere son**”, “**Geçinemiyoruz, taban maaş, güvenceli, insanca çalışma koşulları istiyoruz**”, “**Belirli süreli, sözleşmeli çalışmaya son**” dövizlerini taşıdı.

Mitingde KESK Eş Genel Başkanı **Şükran Kablan Yeşil** söz alarak, “*Bizler her gün biraz daha yoksullaşırken, ürünlerden biraz daha eksilterek sabretmemizi istiyorlar. Sabrımız tükendi*” dedi. “*Onlar yurt dışından tüm ithalatı dolarla yaparken, ‘devletin parasını dolara çevirenler ahlaksız’ diyorlar. Biz biliyoruz asıl ahlaksız olan onlardır*” diyen Kablan, asıl ahlaksız ve vicdansızlığın ülke kaynaklarının yabancı sermayeye yağmalatılması olduğunu dile getirdi.

Bakırköy Belediye İşçilerinin Grevi Sürüyor

Belediye-İş İstanbul 2 No’lu Şube üyelerinin, Bakırköy Belediyesi’ndeki toplu iş sözleşmesinde zam yapılmaması nedeniyle başlattığı grev, 3 ayını geride bıraktı.

Belediye binası önünde çadır kuran işçiler, çeşitli eylemlerle protestolarını sürdürüyor.

Greve Gaziantep, Mersin, Hatay, Adana, Niğde, Ankara, Konya ve İzmir gibi birçok ilden gelen Belediye-İş üyeleri 53. günde destek verdi.

Çok sayıda işçi, belediye binasının önünde bir süre bekledikten sonra Bakırköy Özgürlük Meydanı’na geldi. Meydanda “**Sadaka değil hakkımızı istiyoruz**”, “**Bakırköy işçisi yalnız değildir**” yazılı pankartlar taşıyan işçiler “**Davamız ekmek davasıdır**” sloganını attı.

Belediye-İş Genel Başkanı **Nihat Yurdakul**, yaptığı açıklamada Bakırköy Belediye işçilerinin 53 gündür mücadelelerini sürdürdüklerini söyledi. Belediyedeki sorunun, Bakırköy Belediye Başkanı’nın dediği gibi iki sendika arasında yaşanan sorun olmadığını ifade eden Yurdakul, başkanın bu iki sendika sorununu ortaya çıkardığını, bir haftada bitecek sözleşmenin iki yıla yakın zamandır sürdüğünü ve çözülemediğini kaydetti.

Greve çıktıklarını ve bu durumun bir hak mücadelesi olduğunu belirten Yurdakul, “*Bu bir adalet mücadelesi, bu bir demokrasi mücadelesi. Biz bunu böyle tanımlıyoruz. Böyle yorumluyoruz ve böyle görüyoruz. Birileri basit görebilir, birileri hafife alabilir ama bizim için asla hafif ve basit değil. Bu bizim ve çocuklarımızın geleceği. Biz böyle görüyoruz. Bu bizim alın terimiz. Bu bizim onurumuz. Biz bunu böyle değerlendiriyoruz. Bakırköy Belediye Başkanı hiçe sayabilir ama bizim için çok önemli, çok değerli ve çok kıymetli*” şeklinde konuştu.

Türkiye’nin her köşesinden işçinin desteğe geldiğini aktaran Yurdakul, sözleşmede, enflasyon ve artı beş puan refah hakkı istediklerini söyledi.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Zayıf Yanımız: Kadın Emeği - 2 Erkekliğin Ürettiği Kodlar, Kadın Mücadelesini Engellemeye Yetmiyor

Ekonomik kriz dönemlerinin kadınlara yansımaları kuşkusuz çok yönlü oluyor. Pek çok hizmete erişim, oldukça güçleşirken kadınların hakları bir bir gasp ediliyor. Krizle birlikte azalan ücretler, artan fiyatlar en hızlı kadınları etkiliyor. Kadına yönelik şiddet artış gösteriyor. Sayılabilecek pek çok olumsuz etkiden biri de kadın istihdamında açığa çıkan değişkenlik. Hem içinde bulunduğumuz genel durum hem de Covid 19 salgınının başından bu yana geldiğimiz nokta bu konuda pek çok veri sunuyor.

Son dönemde Dolar ve Euro kurunda yaşanan yükseliş, ekonomik olarak yaşanan krizi derinleştirmeyi sürdürüyor. Sadece son bir yıla baktığımızda bu yükselişin halkın yaşamında ne denli büyük bir yıkıma dönüştüğünü görürüz. Yaşanan yıkım, iktidarın politikaları ile birleşince milyonlarca insan günlük yaşamı dahi sürdürebilmekten her geçen gün giderek uzaklaşıyor.

Toplumsal anlamda yaşanan her türlü olumsuz durumdan ilk ve en fazla etkilenenler “dezavantajlı gruplar”. Toplumsal cinsiyete dayalı algı daha fazla ön plana çıkıyor ve tablodan en fazla etkilenen kadınlar oluyor. Kriz sebebiyle açığa çıkan ekonomik daralmanın ilk sonuçlarından biri işsizlik. Büyüyen işsizlik, kadınların yaşamlarına farklı etkilerde bulunuyor. Kadınların kendi işsizliği bir etkenken, erkeklerin işsizleşmesinin yükü de kadınların sırtına yükleniyor.

İşten çıkarmalarda ilk gözden çıkarılan olmanın yanında kadınların ucuz işgücü olarak istihdama çekilme düzeyi artıyor. Kadınlar zor zamanlarda devreye giren ucuz, güvencesiz, esnek, niteliksiz, kayıtdışı işgücü olarak konumlanmaya zorlanıyor. Ucuz işgücü olarak kullanılma hali ise daha çok ev eksensiz çalışmalarda kendini gösteriyor. Kadınlar zaten yaptıkları işten para kazanmaya yönlendiriliyor, düşen hane halkı gelirini tamamlayıcı, destekleyici olarak görülüyor. Bu hem geçici bir durum hem de erkek egemen sistemi ve toplumsal cinsiyet algılarını güçlendiren bir durum. Çünkü kadınlar krizlerin iyileşme dönemlerinde yine çalışma alanlarından uzaklaştırılıyor. Hane içerisindeki görev ve sorumluluklar yine sadece kadınlara kaldığı için

toplumsal cinsiyet rollerini güçlendiren bir durum yaşanıyor. Kadınları çok yönlü sömürmenin yolu böylelikle açılıyor.

2001 krizinin ardından kadın işgücünün % 33’ünün işsiz kaldığını biliyoruz. Kriz dönemlerine özgü olmayan bu durum Covid 19 gibi olağanüstü durumlarda da derinleşiyor. Erkek egemen düzen salgınla baş etmenin yolunu insanları daha çok da kadınları eve hapsedmede buldu. Ev içi bakım emeği kadınların omuzuna yüklenerek kadınların kazanılmış hakları gasp edildi. Erkek egemen iktidar gelişen kadın mücadelesinden rahatsızlığını “kadınları evlere hapsed, kazanılmış haklarını gasp et ve dayanışmalarını engelle” politikasını devreye sokarak gözler önüne serdi. Erkek aklın İstanbul Sözleşmesi’nden çekilme hamlesi bu politikanın bir yansıması sadece.

Bunun karşısında tüm yoksunluklara ve baskıya rağmen Covid 19 gibi sokakların sessizleştiği, insansızlaştırıldığı bir dönemde toplumsal mücadelenin güçlü bir dinamiği olarak kadın hareketi gelişen yeni duruma göre konumlanmayı ilk öğrenen, geliştiren oldu. Politik söylemler, eylem biçimleri geliştirmeyi büyük oranda başardı. Bu gelişimin bir parçası da en zayıf yanımız olarak tanımladığımız “kadın emeği” alanında yaşandı. Salgın koşullarını sermayeyi korumak ezilen milyonlarında sömürülme düzeyini artırmak için dizayn eden iktidarın politikaları işçi direnişleri ile karşılık buldu. Salgın koşullarına rağmen pek çok işçi direnişi açığa çıktı ve bu direnişlerde kadınlar hep ön plandaydı. Migros, Sinbo, SML direnişlerinin bunun en somut örnekleri.

Bizim güçlendirmemiz ve yönelmemiz gereken yerde burada açığa çıkıyor: Açığa çıkan işçi direnişlerine ve bu direnişlerin güçlü özneleri olan kadınlara daha fazla yüzümüzü dönmek, politik söz ve eylem üretebilmek. Kadın mücadelesinin çok yönlü gelişiminin önünü açacak adımları böylelikle atabiliriz. Elbette meseleyi direnişlerle ilişkilenecek indirgenecek düzeyde ele alamayız. Politik söz ve eylem üretmemize vesile olacak bir olgu olarak ele alabiliriz. (Devam edecek)

KBG: “Erkek-Devlet- Polis Şiddetine Karşı Mücadelemiz Engellenemez!”

Kadınlar Birlikte Güçlü, İstanbul, Hatay ve İzmir’de ortak açıklama yaptı. Kadınlar, Ankara’da kadın mücadelesi yürütenlere karşı polisin tacizine karşı eylem yaparken, **Garibe Gezer** ve **Aysel Tuğluk** için İstanbul’da yapılmak istenen eylemin yasaklanmasına karşı “Devlet bütün imkânlarını mücadele yürüten kadınlara karşı seferber etmeyi seçiyor” vurgusu yaptı.

Kadınlar Birlikte Güçlü, İstanbul ve Hatay’da Eğitim-Sen’de bir araya gelirken İzmir’de ise İHD İzmir Şube binasında basın toplantısı yaptı. Eylemde “**Erkek-devlet-polis şiddetine karşı mücadelemiz engellenemez**” yazılı pankart açıldı.

KBG, İstanbul Kadıköy’de Eğitim-Sen’de bir araya geldi. Hatay’da da Eğitim-Sen’de bir araya gelen kadınlar İzmir’de ise İHD İzmir Şubesinde bir araya geldi.

Kadınlar Ankara’da kadın mücadelesi yürütenlere karşı polisin tacizine değinirken hücrelerinde ölü bulunan **Garibe Gezer** ve hastalığı sebebiyle hapisanede kalamayacak durumda olan **Aysel Tuğluk** için İstanbul’da yapılmak istenen eylemin yasaklanmasına karşı “Devlet bütün imkânlarını mücadele yürüten kadınlara karşı seferber etmeyi seçiyor” dedi.

Açıklamada “Erkek devlet şiddeti, artan kadın cinayetleri, ekonomik kriz, yoksulluk ve işsizlik karşımızda bütün açıklığı ile dururken bizler bunlara karşı sessiz kalmayacağımızı göstermek ve hayatlarımıza, haklarımıza sahip çıkmak için feminist mücadeleyi, kadın dayanışmasını kadınlar birlikte güçlü diyerek yükseltmeye devam ediyoruz.

Ülke her geçen gün şiddet ve ekonomik kriz girdabına biraz daha batarken, erkek şiddeti kadınları her gün aramızdan alırken, homofobi, transfobi nefret cinayetlerine sebep olurken devletin güvenlik güçleri bunlar karşısında tepkisizliğini korumaya hatta 6284’ü etkin uygulamayarak, failleri koruyarak şiddeti teşvik etmeye devam ediyor. Üstüne üstlük hakkını arayan biz kadınları tehdit etmekten ve sindirmeye çalışmaktan da geri durmuyor” denildi.

Tutsak ve “Özgür” Kadınların Dayanışması Yükseliyor!

Geçtiğimiz haftalarda hapishanelerde yaşanan ölümler, daha doğrusu cinayetler ana gündemlerimizden birisini oluşturdu. Önce dört hasta tutsak, tahliye edilmediği için hapishanelerde yaşamını yitirdi. Sonrasında Garibe Gezer, çoğu siyasi tutsak gibi tutsaklığı boyunca birçok işkence biçimine maruz bırakıldı ve intihar ettiği iddia edildi.

Son süreçte, özellikle pandemi döneminde tutuklular serbest bırakılırken, “hapishanede kalamaz” raporu olsa dahi siyasi tutsaklar içeride tutulmaya devam etti. Hatta hastaneye gitme, tedavi olma hakları da engellenmeye çalışıldı. Bu düşman politikanın sonucunda ölümler gerçekleşti ve gerçekleşecek. Mevcut durumda siyasi iktidarın politik tutsaklara yaklaşımı, uyguladığı negatif politikaları ele alırken kadın tutsaklara ayrı bir başlık açmak her zaman önemli ve gerekli. Her alanda olduğu gibi hapishanelerde de kadın tutsaklar, çok daha zor koşullara maruz bırakılıyor.

Hali hazırda devletin ve özelde iktidarın dışarıda her kesimden, hapishanelerde ise siyasi veya adli; kendi tarafına çekemediği, “ıslah edemediği” kadınlara büyük bir kin beslediği, nefretle yaklaştığı ayan beyan ortada. Ancak politik tutsak olan kadınlar elbette ki daha farklı bir muamele ile karşı karşıya. “Vatan, Millet, Sakarya” söylemleri ile devrimcilere, yurtseverlere, demokratlara yönelen faşist baskılar, kadınlar nezdinde çok farklı bir boyuta ulaşıyor.

Kadın bedeni üzerinden vuku bulan bu baskı tacizi, tecavüzü, şiddetin her biçimini meşru kılmak adına kullanılıyor. Son süreçte erkek iktidarın en “popüler” söylemlerinden biri olan “hudut namustur” safsatası, hapishanelerde de yansımaları buluyor.

Garibe Gezer’in intihar olarak yansıtılan ölümü bu politikaların bir sonucu olarak karşımıza çıktı.

Garibe’yi erkek devlet katletti!

Tutsaklık yaşamı boyunca hapishaneden hapishaneye sürülen, süngerli odada tutulan, fiziksel şiddete ve cinsel tacize maruz bırakılan ve bu süreçte avukatları ile dahi görüştürülmeyen Garibe Gezer, bütün bunların sonucunda erkek devlet eliyle katledildi. Kadınların politikliğini onları tutsak ederek cezalandırmak, bu tutsaklık sürecinde de kadın bedeni üzerinden erkek politikalar üretmek devletin en temel politikalarından biri ve bu durum sadece Garibe’nin katledilmesiyle değil birçok olayda karşımıza çıkıyor.

Aysel Tuğluk’un tutuklanması da buna verilecek en temel örneklerden bir tanesi. Sağlık durumuna rağmen hala tutuklu bulunan, tedavisi yapılmayan Aysel Tuğluk hafıza kaybı başlamış olmasına rağmen ölüme terkediliyor.

Daha fazla gündem olması bakımından Aysel Tuğluk örneğini veriyoruz ancak o ve ona benzer durumlar yaşayan, birçok hastalıkla mücadele eden tutsaklar içeride

tutularak yeniden cezalandırılmaya çalışılıyor.

Elbette ki Kürt kadın mücadelesi içerisinde yer alan öznelere çok daha yoğun saldırılara maruz kaldığı açık. Maruz kalanlar Kürt kadınlar olduğunda daha rahat savunulabilen, meşrulaştırılabilen bu saldırılar, beklenenin tersine şovenizmi yükselten bir yerde durmadı ve kadınların kenetlenmesini beraberinde getirdi.

Kadın tutsakların hapishanelerde bu denli yoğun saldırılara maruz kalması dışarıdaki kadın mücadelesinin yükselişi ile de alakalı. İktidarın kadın mücadelesine, bu mücadelenin yürütücülerine yönelmesi, haklarına, kazanımlarına dönük yoğun saldırısı tutsak kadınları da harekete geçiren bir yerde duruyor.

Erkek iktidarın bu hareketlilik ve koordinasyon karşısında daha fazla tutuklamaya, saldırıya yönelmesi de karakterine uygun olarak şekilleniyor.

Ancak baktığımız zaman bu saldırılar karşısında kadın mücadelesinin, dayanışmasının yükseldiğini görüyoruz.

Kadın dayanışması sınır tanımaz!

Garibe’nin yaşamını yitirmesi, Aysel Tuğluk ve birçok hasta tutsağın çeşitli işkence biçimlerine maruz bırakılması dışarıda da bir hareketlilik, refleks eylemler ve tepkilerin yükselmesine vesile oluyor.

Temelinde dayanışmanın yer aldığı kadın mücadelesi, tutsak veya dışarıda olan kadınların birbirlerinin yaşadıkları sorunlara çok daha duyarlı olmasını, birbirlerine çare olmasını zorunlu kılıyor.

Saldırıların, baskıların üstünü kapatarak kendini temize çekmeye çalışan iktidar karşısında yaşanan bu gibi olayları kamuoyu oluşturmak için kullanılması, kadınların birbirine ses olması büyük önem arz ediyor. Hep dediğimiz gibi “kadın dayanışması sınır da duvar da tanımaz, tanımamalıdır”.

Sonuç olarak; temelinde dayanışmanın yer aldığı kadın mücadelesi, içeride, dışarıda, sınırların ötesinde, her nerede yaşansa yaşansın bir kadının isyanı, kadınların sokağa dökülmesi, eylemliliği ile karşılık buluyor.

Diz Çöktürme, Teslim Alma Politikasına Karşı...

*“Garibe Gezer’i öldüren zihniyet,
Deniz Poyraz’ı katleden zihniyetle
aynıdır!”*

HDP İstanbul İl Örgütü’nün 12 Aralık günü düzenlenen 4’ün Olağan Kongresi için binlerce kişi salonu doldurdu. **“Şimdi HDP zamanı”** şiarıyla düzenlenen kongreye katılanlar **“Garibe Gezer ölümsüzdür”** sloganını sık sık haykırdı ve kongre Garibe Gezer’e adandı.

Küçükçekmece’de bulunan Yahya Kemal Beyatlı Gösteri Merkezi’nde yapılan kongrede salonun etrafında polis yığınağı yapılırken, salona girenler üst araması yapılarak içeri alındı. Salona **“Genç başladık, genç başaracağız”**, **“Kadınlar özgürlükte ısrarlı, mücadelede kararlı”**, **“Kayyum rejimi değil halkın iradesi için İstanbul’da HDP zamanı”**, **“Kadına özgürlük ve eşitlik için İstanbul’da HDP zamanı”** vb. pankartlar asıldı.

Kongreye HDK, DBP, KESK, ESP, Devrimci Parti, SYKP, Yeşiller ve Sol Parti, SODAP, Partizan ve YDG; Barış

Anneleri Meclisi, MATUHAY-DER, EMEK Partisi, Sol Parti, Halkevleri, Köz Gazetesi ve TÖP ile birçok sendika ve dernek katıldı.

Saygı duruşuyla başlayan kongrede divan seçimi yapıldı. Ardından İl Eş Başkanı **Elif Bulut**’un konuşması ile devam etti. **Ma Müzik Grubu** bir müzik dinletisi sundu ve ardından HDK Eş Sözcüsü **Esengül Demir** bir konuşma yaptı.

Kitleyi Türkçe ve Kürtçe selamlayan HDP Eş Genel Başkanı Mithat Sancar, *“Haramilerin saltanatını yıkmaya geliyoruz. Bekle bizi İstanbul. Geldik, geliyoruz, haramilerin, zalimlerin, hırsızların, yalancıların saltanatını yıkıyoruz, mutlaka yıkacağız. İşte bu coşku onların en büyük korkusudur”* dedi.

Sancar devamında *“Garibe Gezer’in öldürülmesi Deniz Poyraz cinayetinden farklı değildir. Garibe Gezer’i öldüren*

zihniyet, Deniz Poyraz’ı katleden zihniyetle aynıdır. Ölüye bile saygıları yok. Sizin korkunuzun ne olduğunu en iyi biz biliyoruz. Size İstanbul’da nasıl kaybettirdiğimizi biliyorsunuz. O ağır darbeyi unutmadınız. Size tavsiyem, unutmayın!” şeklinde konuştu.

Sancar’ın konuşmasından sonra İl örgütlenme Eş Sözcüsü **Pınar Türk** tarafından faaliyet raporu okunarak oylamaya sunuldu.

Yeni eş başkanlar Birol ve Encü Raporların okunmasının ardından **Bajar** sahne aldı. Binlerce kişi müzik eşliğinde halay çekti. Ardından tek listeye gidilen seçimde HDP İstanbul İl Eş Başkanlığına Merkez Yürütme Kurulu (MYK) üyeleri **İlknur Birol** ile **Ferhat**

Encü getirildi.

Kongre sistematik baskı, gözaltı ve tutuklama ile tüm yasaklamalara karşın Kürtlerin ve HDP etrafında biraraya gelen devrimci-demokratik güçlerin yenilenen enerjisine ve güçlü duruşuna sahne oldu. Kongreye damgasını vuran coşku ve önceki yıla oranla genç katılımındaki artış, AKP-MHP faşist ittifakının hedefine ulaşamadığını ve devrimci-demokratik, yurtsever politik öznelere güçlerini yeniden inşa etmeye başladığını gösterdi.

Kongre ayrıca devrimci-demokratik, yurtsever hareketin en önemli dinamiklerinden birleşik güçlerinden biri olan HDP şahsında güçlerin moral tazelediği bir güne ev sahipliği yaptı.

Vedat Erkmen’e Avukatlar Beklenmeden Otopsi Yapıldı

Bir tutsak daha şüpheli bir şekilde hapishanede yaşamını yitirdi. Başta Kürt tutsaklar olmak üzere hasta tutsakların tedavilerinin engellenmesi ile tutsaklar hapishanelerde şüpheli şekilde bir bir yaşamını yitiriyor.

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishane’de tutuklu bulunan ve ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilen **Vedat Çem Erkmen**, 19 Aralık gecesi bulunduğu hücrede şüpheli şekilde yaşamını yitirdi. 19 Aralık gecesi saat 21.00 sıralarında Erkmen ailesini arayan hapishane idaresi, Erkmen’in bulunduğu hücrede intihar ettiğini iddia etti.

Erkmen’in ailesi ile İHD ve Özgür-

lük İçin Hukukçular Derneği (ÖHD) avukatları, Tekirdağ Hapishane’ye gitti. Ancak Erkmen’in otopsi işlemlerinin aile ve avukatlarının beklenmeden yapıldığı öğrenildi.

ÖHD İstanbul Şubesi Hapishaneler Komisyonu üyesi avukat **Gürkan İstekli**, sosyal medya hesabı üzerinden yaptığı paylaşımda, tepkisini şöyle dile getirdi: *“Kimden neyi gizliyorlar! Saatlerce cezaevi, adliye ve hastane arasında gidip gelmiş, cezaevi tüm görüşme taleplerimizi reddetmiş, saatler sonra nöbetçi savcılığa ulaşabilmiş ve cenazeyi an itibariyle teşhis edip almış bulunmaktayız.”*

Roboski Katliamı: Kapanmayan Hesap!

28 Aralık 2011’de yani bundan 10 sene önce faşist TC devletine ait savaş uçakları Irak’tan Türkiye’ye mazot, sigara, şeker getirip satan 34 yoksul Kürt köylüsünü bombalayarak katletti.

Katliamda emri veren kişinin, emri uygulayan kişilerin tekil olarak katliamın faili olarak değerlendirilmesi gerçek katilin devletin kendisi yani bir bütün olarak faşist devlet mekanizması olduğu gerçeğini gizlemeye yarar. Elbette dönemin Başbakanı R.T.Erdoğan’ın, MİT Müsteşarı Hakan Fidan’ın, Genel Kurmay ve Hava Kuvvetleri Komutanlarının birinci derecede sorumlulukları vardır. Ancak iktidarda R.T.Erdoğan değil de başkası da olsa Genel Kurmay Başkanı farklı bir kişi de olsa katliamların yaşanabilir olduğu tarihi kayıtlarla ortadadır.

O halde 10. yılında Roboski Katliamı’nı anıyorken esas fail olarak figüranların değil; devletin kendisinin öne çıkarılması doğru olmalıdır. Bu durum elbette devlet adına suç işleyen, katliam yapan figüranları unutacağımız anlamına gelmez. Ancak katliamın gerçek sorumlusunun TC devleti olduğunu bilmemiz, tarihsel sürekliliği kavramamız açısından önemlidir.

Roboski katliamı tıpkı diğer devlet katliamlarında olduğu gibi soruşturmalara ya hiç yapılmaması ya da kapatılması ile sonuçlandı. Devlet adına katliamın emrini verenlerin ve uygulayanların “aklanması” bir bütün olarak devletin katliama dahil olduğuna ilişkin bir başka kanıttır.

Dönemin İçişleri Bakanı “taklacı” İdris Naim Şahin’in katliam sonrasında da “özür dilenecek bir durum olmadığı”ni söylemesi ve katledilen yoksul köylülerin kimliklerinin tespitinden sonra da “kaçakçılık yaptıkları için ölmeyi de hak ettikleri”ni söylemesi, devamında dönemin Başbakanı R.T.Erdoğan’ın “askerler mayınlara basarken bu köylüler ne hikmetse hiç mayınlara basmıyor” diyerek hem yoksul Kürt köylülerinin çok önceden ölmüş olmalarını arzuladığını ve onlara olan nefretini dile getirdiği açıklamalarıyla aslında Roboski katliamının pek de öyle “gerilla grubu sanılarak yanlışlıkla vurul-

muş siviller” olayı olmadığını gösteriyor.

Katledilen yoksul köylülerin Türkiye sınırından geçerek köylerine dönmelerini engellemek amacıyla bulundukları yere doğru havan topu atışı yapılması, önlerinin askerlerce kesilerek izli mermilerle geriye yani Irak istikametine dönmeye zorlanmaları, bir araya toplanmış ve Türkiye’ye geçişlerini izin verilmeyen yoksul köylülerin üzerine savaş uçakları ile bombalar yağdırılması öyle yanlışlıkla açıklanabilecek bir durum değildir.

’90larda pek çok kez gerilla karşısında darbe yiyen TC devletinin ordusu ve polisi gerillaya karşı olan nefretlerini yoksul Kürt köylüsüne yöneltmiş, köylerini hayvanlarını yakmış, köylülere işkence yapmış ve birçok sefer de köylüleri katletmiştir. Örneğin gerilla eylemleri sonucu darbe yiyen faşist TC ordusunda jandarma yüzbaşı olarak görev yapan Bülent Karaoğlu’nun emri ile 3 Ekim 1993 tarihinde Muş Korkut İlçesi Vartinis Beldesi’nde Ögüt ailesinden aralarında çocukların da olduğu 9 kişi yakılarak katledilmişti.

26 Mart 1994 tarihinde ise Şırnak Koçağılı ve Kuşkonar köyleri faşist TC ordusuna ait helikopter ve savaş uçakları tarafından bombalanmış ve 38 yoksul Kürt köylüsü katledilmiştir. Daha nice katliamın yaşandığı Türkiye Kürdistanı’nda bu örneklerin de gösterdiği gibi TC devlet unsurlarının yoksul Kürt köylülerini katletmeleri hiç de öyle yanlışlıkla değil gayet bilinçli bir hedef almanın sonucudur.

Roboski katliamı Özel Harp operasyonudur!

Roboski katliamı da 2011 Ekim ayında Hakkari’de gerilla karşısında ağır darbe alan faşist TC devlet ordusunun Kürt ulusundan intikam alma eyleminden başka bir şey değildir. Sıradan bir katliam değil, başından sonuna planlı, örgütlenmiş bir özel harp operasyonudur. Tıpkı 5-6 Eylül 1955 katliamı, Maraş, Çorum, Sivas, 19 Aralık Hapishaneler katliamı gibi doğrudan devletin çelik çekirdeğinin, kontrgerillanın örgütlediği ve hayata geçirdiği bir katliamdır.

Dedoğulları Katliamı ve Bir Mahkeme Oyunu...

2021’de giderek artan ekonomik kriz, milyonları daha da yoksul hale getirdi ve hayatlarını daha da yaşanılmaz hale getirdi. Lira, yılbaşından bu yana değerinin yüzde 40’ından fazlasını kaybetti. Dış borcun dolara endeksli olması liranın kaybettiği en ufak değer dahi borçlanmada milyonluk bir artışa sebep olmasına yol açarak içinde debelenilen durumun derinliğini artırdı. Ekonomisi diplerde olan iktidarın istikrar yakaladığı tek tutarlılık ezilenlere, özelde Kürt ulusuna yönelik saldırı politikalarıdır.

Bunun en net görüldüğü yer ise hal-ka dönük gerçekleştirilen katliamlarda, tetikçi olarak kullandığı katliamcıları kurumadaki gayretinde görünmektedir. TC yargısı, Dedeoğulları katliamında, Deniz Poyraz ve Şenyaşar ailesine dönük katliamda failleri korumaktadır. Bunun dışında Kürt siyasi tutsaklardan Garibe Gezer, Halil Güneş ve Abdurrazak Suyur devlet politikaları sonucu katledildi.

Kürt halkı üzerindeki yıldırma ve baskı politikasının daha üst düzeye taşınabilmesi adına HDP’nin kapatılması, kriminalize edilmesi için var güçleriyle çalışmaktadırlar. Haziran ayında Anayasa Mahkemesi, HDP’nin kapatılması yönündeki önergeyi kabul etti. Buna ek olarak, İŞİD’in Ekim ayında Kobanê’ye düzenlediği saldırı nedeniyle protesto çağrısında bulunan HDP’nin 108 üyesinin Nisan ayından bu yana Ankara’da duruşması sürüyor.

5 yıldır tutuklu olan HDP eski Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş için 15.000 yıl hapis isteniyor, oysa ki AİHM’den çıkan karara göre Demirtaş’ın serbest bırakılması gerekmektedir. 17 Haziran’da İzmir’de HDP İl Binasına elini kolunu sallayarak giren bir faşist, Deniz Poyraz’ı katletti ve 30 Temmuz’da ırkçı bir saldırıgan, Konya’da yedi kişilik Kürt aileyi kat-

letti. Geçtiğimiz haftalarda bu katliamın duruşması görüldü.

30 Temmuz’da Konya Meram ilçesinde yaşanan Dedeoğulları ailesine yönelik katliam sonrası faillerden bir tek Mehmet Altun isimli faşist tutuklandı. Duruşmanın başlamasıyla mahkeme başkanının fail Mehmet Altun’un ifadesini almaksızın sorguya çekmesi aslında duruşmanın bir tiyatro olacağının kanıtıydı.

Dedeoğulları ailesinin avukatları tarafından, katil Mehmet Altun’a yönlendirilen soruların birçoğunun “hatırlamıyorum” şeklinde cevaplanması da yine failin ne denli basit bir şekilde işin içinden çıkabilmesine izin verildiğinin kanıtıdır. Bunlar 7 Kürt’ün katledilmesinin “faili”nin sözde yargılandığı mahkemenin ne kadar düzmece ve failin arkasındaki gücün açığa çıkartılmaması üzere olduğunu göstermektedir. Tıpkı diğer katliamlarda olduğu gibi, cezasızlık politikası sürmekte ve failerin arkasındaki devlet gücü ve politikası örtbas edilmeye çalışılmaktadır. Nitekim hatırlanacağı üzere katliam gerçekleşmez, Süleyman Soylu tarafından olayın üstünün örtüleceği açık edilmişti ve “aile meselesi”, “basit bir anlaşmazlık”, “aileler arasında süren bir sorun” olarak gösterilmeye çalışılmıştı.

Kürt halkına yönelik yıldırma ve baskı politikaları tarih boyunca yaşandı ve faşist devletin kurulmasıyla daha sistemsel hale getirilip günümüze kadar devam ettirildi/ettiriliyor. Tüm bu saldırılar, katliamlar, katliam girişimleri, siyasi operasyonlar, devletin Kürt ulusunun var olduğu, Kürt ulusunun haklarını kazanabilmesi için örgütlendiği her yana savaş açtığının bir göstergesidir. Hal böyle olunca malumdur ki, bunların hesabı onun düzmece mahkemelerinde değil meşru-militan mücadeleyle sağlanabilecektir.

2022'de Onurlu ve İnsanca Bir Yaşamı Birleşerek Kazanacağız!

2021'in son günlerini işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından yoksunlaşmanın çığ gibi büyüdüğü gelişmeler silsilesi ile kapatıyoruz. Döviz kurunda şimşek hızındaki tırmanış, birkaç hafta içinde emekçilerin alım gücünün erimesini, cebindeki paranın adeta pul olmasını ve tüm bunların toplamı olarak büyük bir yoksullaşmayı beraberinde getirdi. AKP/R.T.Erdoğan iktidarının, tutumu ve yaklaşımı özellikle de Ocak ayından itibaren bu sürecin daha da ağırlaşacağına ve derinleşeceğine işaret ediyor.

Geride bırakmakta olduğumuz 2021 yılı, Türk hakim sınıfları açısından çatışma ve hesaplaşmanın ivme kazandığı, yılın son aylarında baskın şekilde CHP-İYİ Parti'nin psikolojik üstünlüğü ele geçirdiği bir sürece ev sahipliği yaptı. 2021'de, AKP-MHP faşist ittifakının geriye gidiş ve çözülüş süreci istikrarlı bir şekilde devam etti.

Faşist mafya Alaattin Çakıcı'nın, Bahçeli özel affıyla serbest bırakılmasıyla mafya-çete düzeninde bir yeniden yapılandırma sürecine tanık olduk. Millet İttifakı'na karşı birlik-beraberlik görüntüsü çizen bloğun kendi içindeki dalaşı ve devlet aygıtı üzerindeki hakimiyet mücadelesi ayyuka çıktı. Çakıcı'nın salıverilmesiyle birlikte soluğu yurtdışın-

da alan bir diğer faşist mafya şefi Sedat Peker'in karşı taarruzu, iktidar katında, içeride ve dışarıdaki gelişmeler karşısında konumunu sağlamlaştırma ve nüfuz alanını genişletme adına büyük bir mücadelenin verildiğinin işaretiydi.

Devrimci, komünist, yurtsever güçlere ve halka yönelik sayısız suçun altına imza atan Mehmet Ağar gibi tescilli katillerin verdiği fotoğraf, kontr-gerilla yapılanması içindeki çatışmaya işaret ediyordu.

2021, 20 yıllık AKP iktidarının belki de en fazla teşhir olduğu bir dönemi yaşadı. Pandemiyle beraber artan işsizlik ve geniş emekçi kitlelerin çığ gibi büyüyen borçları, diğer yandan süreci yandaş şirketlere peşkeş çekerek hamaset dolu ve bilim dışı politikalarla sürdürmeye çalışan iktidar gerçekliği, çelişkilerin derinleşmesini de beraberinde getirdi.

Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyet, inanç, cinsiyet kimliklerinden ezilenler, faşizmin pandemiye kalkan yapan sömürü politikalarına yönelik tepki ve öfkelerini daha da büyüttü. Kısa sürede bir işçi hastalığına dönüşen pandemi, 2021 yılı boyunca sınıfın üzerine adeta bir karabasan çöktü. Hâkim sınıflar, pandemiye gerekçe göstererek bir yandan işten çıkarmalara imza atarken buna paralel bir şekilde esnek, güvencesiz bir

çalışma rejimini adıma adım yaşama geçirmeye çalıştı. Bu dönemde gündeme getirdikleri Kod-29 uygulaması sınıfın haklı mücadelesini bastırmak için adeta Demokles'in Kılıcı olarak kullanıldı.

Nitekim özellikle de yılın son aylarında CHP-İYİ Parti burjuva muhalefetinin çıkışları, toplumun her kesiminde iyice açığa çıkan ve fütursuz devlet şiddetine rağmen sokağa taşmaya başlayan tepki ve öfkeye paralel gelişti, gelişiyor.

İşçiler, köylüler, kadınlar, gençler, LGBTİ+'lar, kamu emekçileri, KHK'lılar seslerini yükselttikçe, kitlelerin öfkesi yüzeye vurdukça; burjuva muhalefet de vites yükseltti, el büyüttü. Kitleler, AKP iktidarının ideolojik-politik hegemonyasından uzaklaştıkça, CHP-İYİ Parti sahada yeni bir adres iddiasıyla, daha fazla görünmeye ve alan açmaya, başladı. AKP-MHP bloğundaki çözülme arttıkça DEVA'dan Gelecek Partisi'ne; Saadet'ten BBP'ye burjuva muhalefet cephesinde bir hareketlenmeye tanık olduk. CHP-İYİ Partiyle birlikte 7 partiden müteşkil burjuva muhalefet cephesi, "Türk Tipi Başkanlık Rejimi"nin kimi yönetsel aksaklıkları ve handikaplarına yönelik rötuşları "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem" ambalajıyla pazarlamaya çalıştı/çalışıyor.

2021, elbette sadece iktidar katındaki gelişmelerden, buradaki çıkar dalaşlarından ibaret değil.

Ezilenlerin direniş ve öfkesi büyüyor!

"Tek Adam" etrafında inşa edilen devlet aparatıyla tek tip, itaat eden, diz çöken, biat eden bir toplum yaratmayı amaçlayan Türk hâkim sınıfları, tam aksi bir şekilde ezilenlerin geniş kesimlerini ortak sorunların içine itti. Başkanlık Rejimi, toplumun tüm kesimlerinde büyük bir yıkım, kazanılmış hakların kaybını özellikle de pandemiyle birlikte derinleştirdi. İşçi sınıfı ve emekçiler, daha büyük bir sömürü cenderesi içine çekildi. Ezilen tüm toplumsal kesimler üzerinde vahşi bir devlet terörü yaşama geçirildi. Kürt halkının, ulusal demokratik talepleri yok sayıldı, sınır ötesi operasyonlarla Kürtler teslim alınmaya çalışıldı; Alevilere, Ermenilere kısacası tüm ötekileştirilenlere

yönelik baskı ve zulüm politikası daha da derinleştirildi.

Toplumun tüm katmanlarını parantezine alan söz konusu saldırı furyası, diğer yandan işçi sınıfının farklı alanlarından parça parça direniş ve tepkilerin gelişmesini; Karadeniz'de ve Ege'de köylülerin doğanın katledilmesine yönelik eylemlerini; kadın ve LGBTİ+'ların sokaklara taşan güçlü öfkesini; Deniz Poyraz ve Konya Meram'da Kürt ailenin katledilmesi karşısında Kürt halkının direnişiyle yanıtladı.

Başka bir deyişle, düzen tüm güçleriyle tekçiliği-teslimiyeti topluma dayatırken, yaşama geçirdiği politikalar, tüm ezilenler için yana yana gelişin ve birlikte mücadelenin zeminini daha da büyüttü. Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) de tam da bu objektif zemin üzerinde politik arenada kendine yer buldu. Benzer sorunları yaşayanların, yanyana gelmesi ve birlikte mücadelesinin inşa edilmesi, birleşik mücadele fikriyatının tüm ezilen toplumsal kesimlere taşınması hedefi BMG'nin kuruluş felsefesi oldu.

Bir yılını geride bırakmak üzere olan BMG, coğrafyamızda devrimci-demokratik güçler ile yurtsever hareketin yan yana geldiği birleşik mücadele odaklarına eklenen yeni bir halka oldu. Kitlelerin düzene yönelik öfkesinin burjuva muhalefet marifetiyle yeniden sistem içine kanalize edilmesinin önüne set çekmenin yegane yolu, açık ki geniş kesimler için güçlü, etkili bir birleşik mücadele odağı yaratmaktan geçecektir.

Geniş emekçi kitlelere sömürü ve zulümden başka bir şey getirmeyen ceberut sisteme karşı insanca ve onurlu bir geleceği kazanmanın yolu zulme uğrayan tüm kesimlerin gücünü birleştirmesinden geçecektir. BMG, tam da bu amaçla bir yıldır yoğun bir çaba ve emeği ortaya koydu. Devrimci-demokratik, yurtsever kamuoyunda önemli bir heyecan yarattı. Yeni bir mücadele yılına girerken şimdi sıra, bu heyecanı, ezilenlerin öfke ve tepkisiyle daha fazla buluşturmakta! BMG'nin "**Birleşirsek Kazanırız**" şiarıyla sürdürdüğü kampanyanın temel çıkış noktası da bu kaygı ve yaklaşım oldu. Ezilenler ile egemenler arasındaki çelişkilerin derinleştiği bugünkü koşullarda sınıf mücadelesi Birleşik Mücadele Güçlerini tarihsel rollerini oynamaya çağırıyor!

Onurlu ve insanca bir yaşamı, halkın gerçek iktidarını Birleşirsek Kazanacağız!

2021: Boğaziçi, Barınamıyoruz ve Gençliğin Üç Temel Dinamiği

Yeni bir yıla başlarken, gençlik hareketinin bir yıllık sürecine, bu süreçte irili ufaklı öne çıkan kimi meseleleri yeniden gözden geçirmek, yeniden hatırlamak, önümüzdeki bir yılın faaliyetini örmek için de önemlidir.

Bu nedenle 4 Ocak tarihinde başlayan ve öyle ya da böyle gençlik hareketine yeni bir soluk taşıyan, gençlik hareketinin Boğaziçi sınırlarını da aşan yeni bir enerjiyle buluşmasına vesile olan Boğaziçi Direnişi'nden başlamak yerinde olacaktır. Nitekim Boğaziçi Direnişi, bu bir yıllık süreç içerisinde farklı odaklanmalarıyla sürekli hareket halinde olan bir içeriğe sahiptir.

2 Ocak 2021 tarihinde Melih Bulu'nun kayyum rektör olarak Boğaziçi Üniversitesi'ne atanması başta Boğaziçili öğrenciler ve akademisyenler olmak üzere tüm gençlik kesiminin öfkesi ve tepkisiyle karşılaşmıştır. Bu dönemde pandemi nedeniyle üniversitelerin kapalı olmasına karşın, başta Boğaziçi'nde olmak üzere birçok üniversite bu adaletsizliğe karşı harekete geçmiş ve gençlik açısından ele alacak olursak uzunca bir sürenin sessizliğinin ardından gençlik yeniden eyleme dönmüştür.

Boğaziçi Direnişi'nin kısa süre içerisinde kitleselleşmesi ve toplumun tüm kesimlerinin bu direnişin dolaylı ya da dolaysız desteğini sunması elbette Türk devletinin kayyum politikalarıyla doğrudan ilgilidir. Darbeci ve faşist zihniyetin son dönemlerde kayyum politikaları üzerinden kendini net bir şekilde gösteriyor olması, T. Kürdistanı'ndaki uygulamalarla başlayıp ülke yönetiminin bir parçası haline getirilmesi kayyuma karşı verilen mücadeleyi de dar yerlere hapsedilmekten çıkartmıştır. Kapsayıcı bu politika, yani kayyumun sadece Melih Bulu'dan ibaret olmadığını hatta daha önemli bir şekilde kayyum uygulamalarının, Kürt halkının haklarına dönük saldırıların temel bir parçası haline getirilmesini gören yaklaşım, hareketin hızlıca genişlemesinin de önünü açmıştır.

Bu noktada, geniş politik siyaset, zengin içerik ve argüman ve en temelde de eylemde birlik Melih Bulu'nun üniversitedeki sonunu getirmiştir. Nitekim bunun yerine Naci İnci kayyum olarak atanmıştır. Daha dişli ve saldırgan olan kayyum rektör Naci İnci'nin de er ya da

geç üniversitedeki sonunun halefi olduğu Melih Bulu gibi olacak olsa da toplumsal dinamiğin bunu gerçekleştirmek için biraz daha zamana ihtiyacı olduğu muhakkaktır.

Boğaziçi direnişinin genişçe bir döneminde politik anlamda kapsayıcı bir dil, kendi dışındaki sorunları da gören bir dil tutturulmuş olsa da eylemsel pratik dar sınırları ve kimi ezberleri ne yazık ki aşamamıştır.

Olay bir noktadan sonra, bireyselleştirilmiş, kolluk, ÖGB, Kayyum ile hali hazırda politikleşmiş öğrenciler arasındaki bir meseleymiş gibi ele alınmış ve bu durum aşılamamıştır. Halbuki, aynı kitle sonu gelmeyen ve nereye ilerleyeceği çok da kestirilmeyen tekrar tekrar yapılan aynı eylemler yerine, öğrenciler arasında daha kalıcı örgütlenmeleri oluşturabilmek adına enerji sarf edilebilirdi. Böyle olmayınca aslında eylemlere katılım da sahiplenme de günden güne azalmış oldu.

Nitekim son süreçte iki arkadaşımız, Berke ve Perit kayyum rektör Naci İnci'yi protesto ettikleri için tutuklanmışlardır. 7 Ocak tarihinde görülecek olan mahkemeleri öncesindeki süreçte tutsak arkadaşlarımız yeterince sahiplenilememiştir. Bu gerçeklik aslında çalışmaların geldiği noktada bizi şaşırtmamaktadır.

Bu açıdan, sorunun devasa, ezici çoğunluk ile bir toz zerresi kadar olan azınlık arasındaki bir sorun olduğunu görerek ve çoğunluğu mücadele saflarına kazanmak için doğru siyaset ve eylem taktiğini hayata geçirmek uzun vadede kazandırıcı olacaktır. Olayları kişiselleştirmek, bireyselleştirmek hali hazırda açığa çıkan güç ile aynı şeyleri yapmak kazandırıcı olmamaktadır.

Nitekim sistemin saldırıları, emeğe dönük saldırıların izdüşümleri gençlik cephesinden ilk olarak "barınamıyoruz" haykırışıyla duyulmuştu. Koca bir pandeminin arkasından gençlik derin bir yoksulluk, hayat pahalılığı ve barınma sorunuyla merhaba demişti eğitim hayatına.

Mücadele edip kendi ellerimiz ve kanımızla kazanmadığımız sürece bizim için gitgide karanlıklaştırılan geleceğe daha adım atmadan gençlik, günümüz yaşamının olanca zorluğuyla karşı karşıya kaldı. Buna karşı ülkenin birçok noktasında irili ufaklı eylemler yapıldı ve aslında temelde yine aynı sorunla karşılaştık: Bu sorunu en derinden yaşayan toplum hala genel ola-

rak kendisi hareket içerisinde ifade etmemektedir. Hakkını aramamaktadır.

Doğal olarak bu durumda bize düşen, olabildiğince gitmek... Kitleler arasındaki çalışmamıza doğru noktalardan yeniden başlamak ve buna hız vermek.

Uzunca bir süredir, genel bir harekete, genel bir direnişe, sokağın kabarıp taşmasına ortam belki de hiç bu kadar hazır olmamıştır: Köylüler, işçiler, küçük üretici-esnaf deyim yerindeyse kan ağlamaktadır; Kürtler, kadınlar, LGBTİ+'lar, gençliğin her kesimi haksızlık, adaletsizlik, katliam, saldırı cenderesinde boğulmak istenmektedir.

Ne yapmak gerekir?

Öğrenci gençlik ve işçi gençlik içinde olmak, bunun ikisinde ayrı ayrı değil her ikisinin de içerisinde aynı anda olmak gençlik mücadelesinin kazanımı, politikleşmesi iktidarı alma mücadelesinin bir parçası haline gelmesi bu bağlamda devrimci çıkışı için oldukça önemli bir yerde duruyor. Ve tarihsel anlamda da farklı nüanslarla zenginleşen ve birbirinden ayrılan gençlik içerisindeki iki mücadele alanının ideolojik, siyasal ve yaşamsal olarak birbirine bu kadar çok yakınlaştığı ender bir dönemin içerisinde geçiyoruz. Düşmanın, komprador burjuvazinin, emperyalist tekellerin ülke halkına, toplumlara dönük saldırılarını tek yönlü olarak değerlendirmemek gerekir. Bizi yoksullaştıran, geleceksizleştiren her saldırı eğer doğru ve devrimci bir tarzda okunabilirse, bu saldırılar farklı toplumsal kesimleri biraraya getirecek, sorunları itibarıyla ezen sınıflar karşısında son derece ortaklaşmış olan konumlarını biraz daha netleştirecektir.

Ancak süreç iyi okunamazsa, halka dönük saldırılar, günden güne emeğinin payına düşeni azaltan saldırılar doğru, derinlemesine ve devrimci bir tarzda okunmadığı sürece halkın, topyekûn ezilenlerin lehine bir süreç işletemeyiz. Amiyane tabiriyle; "bırakınız yoksullaşsın, para değer kaybetsin, bu halkın akli başına ancak böyle gelir ve böylece mücadeleye girer" ve benzeri ya da özünde aynı fikre dayanan kendiliğindenci yaklaşımlar, üstencildir ve ezilenlerin lehine hiçbir şey yaratmaz. Bu yaklaşım sonunda ezen asalakların, emperyalist şirketlerin ceplerinin

daha fazla ve daha hızlı dolmasına dolaylı olarak yardım etmekten başka bir şeye yol açmaz. Yoksullaştırma kapitalizme içkin bir şeydir ve bu nedenle tek başına bu olursa büyük sermayedarlar dışında hiçbir güç kazanamaz. Ancak, yoksullaştırmanın-mülküzleştirmenin kapitalist üretim ilişkileriyle, bunun toplumsal izdüşümüyle bağı iyi anlatılabilir, buna karşı nasıl örgütlenmelerle karşı konulacağı iyi özümsemler ve günümüz koşullarında herkese değil toplumun doğru kesimlerine ulaşmayı ve onları devrimcileştirmeyi, onlarla birlikte yeniden devrimcileşmeyi bırakmaz ve buna odaklanır, "sessiz", "sakin", "dipten" ama istikrarlı, canlı ve dinamik çalışırsak süreci ezilenlerin lehine çevirebiliriz.

Ülkede elbette olay yalnızca emeğe dönük saldırılar parantezinde bitmiyor. Ezen ulus burjuvazisinin saldırılarının yansımalarından biri olan ulusal sorun ülkenin en temel meselelerinden biri. Ve hatta Kürt gençliği, emeğe dönük saldırıların dışında bir de ait olduğu ulusa dönük saldırılarla da sömürülmekte, kimliksizleştirilmeye çalışılmaktadır. Bununla beraber, soluksuz, kesintisiz ama inişli çıkışlı dinamik bir mücadeleyi yürütmektedir.

Tüm bu nedenlerle esas itibarıyla, gençlik içerisinde genel manada birbirinden ayrılacak olan bu üç toplumsal kesimin sorunlarıyla uğraşmayan, aynı anda hepsinin içerisinde yer almaya çabalamayan gençlik hareketi ideolojik anlamda geriliyor demektir. Bu sorunların herhangi birini alıp -burada ulusal dinamikli örgütlenmeleri meselenin özgünlüğü nedeniyle yine de nispeten dışarıda tutmak lazım- diğerlerine gözlerini sıkıca kapayan örgütler boş yere kendilerine güzel sıfatlar bulmaya çalışsınlar. Çünkü devrimcilik, toplumu ileriye taşıyacak olan, devrimi gerçekleştirecek olan bütün toplumsal kesimlerin içerisinde yer almayla, onun sorunlarına devrimci bir tarzda çözüm aramayla alakalıdır.

Yeni Demokrat Gençlik olarak biz de, bugün Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz, Geleceği Kayyumlara, Patriyarkaya, Heteroseksizme yedirmeyeceğiz derken bu noktaları işaret ediyoruz. Bugünkü çalışmalarımızı da gençlik kesimine doğrudan dokunabilecek formatlarda ele almaya çalışıyor ve böyle hayata geçirmeye çalışıyoruz. (Yeni Demokrat Gençlik)

Ermenistan ile Türkiye İlişkilerine Kısa Bir Bakış

TBMM’de 2022 yılı bütçe görüşmeleri sırasında TC Dışişleri Bakanı M.Çavuşoğlu’nun Ermenistan ile ilişkilerin normalleştirileceğini ve özel temsilcilik atayacağı açıklamasından sonra Ermenistan da Türkiye ile ilişkilerin normalleştirilmesi için “Özel Temsilci” atayacağını açıkladı. Çavuşoğlu, 44 günlük savaşta IŞİD çeteleri ile Artsakh’ı kana boyadıkları günleri unutmuş olacak ki, yine tehdit dolu ve “akıl” veren açıklamalarında “*Ermenistan bu son yaşananlardan sonra ders alıp barışı, huzuru tercih ederse büyükelçilik de açılabilir... Azerbaycan ile birlikte karar verdik*” dedi.

Hatırlanacak olunursa; 1989-94 I. Karabağ Savaşı’nda Azerbaycan’ı askeri ve siyasi olarak destekleyen Türkiye, 1993 yılından itibaren Ermenistan’a sınırları kapatmış, diplomatik ilişkileri durdurmuştu. Türkiye’nin bugün Ermenistan ile diplomatik ilişki içine girmek istemesi, içinde bulunduğu zor durum ile açıklanabilir. Türk devlet yapısını ele geçiren, tek adam diktatörlüğü ile ülkeyi yöneten “Erdoğan rejimi”, ABD-AB ve Ortadoğu ülkelerinden dışlanmış, teşhir ve tecrit olmuş, istenmeyen adam durumuna itilmiştir. Uluslararası

sermaye guruplarının para musluklarını kapatması, ekonomik krizin artık kontrolden çıkarak kaosa dönüşmesi, zaten var olan OHAL’in, yakın zamanda resmileşmesini beraberinde getirecektir.

Türkiye 2001 yılında yaşanan ekonomik krizden de kötü, denilebilir ki, Cumhuriyet tarihinin en büyük siyasi krizi ile karşı karşıyadır. Buna rağmen R.T.Erdoğan iktidar koltuğunu terk etmeyeceğinin sinyallerini vermektedir.

TC’nin “değerli yalnızlığı”(!)

J.Biden’in iktidara geldikten sonra R.T.Erdoğan’a yüz vermeyip muhatap almaması, Türkiye’nin bütün uyarılara rağmen Rusya’dan S-400 alımı sonrasında, F-35 savaş uçağı alımı projesinden çıkarılması, Vakıf Bank davası gibi gelişmeler ABD-TC arasındaki ilişkilerin son durumuna dair bir fikir vermektedir. Son olarak 9-10 Aralık 2021 tarihleri arasında J.Biden’in düzenlediği “Demokrasi Zirvesi”ne çağrılan 106 ülke arasında Türkiye bulunmuyor. Aynı şekilde Azerbaycan da davet edilmedi. İki gün süren zirveye, demokrasi, insan hakları ve özgürlükler konusunda sicili bozuk olan Türkiye’nin çağrılmaması, soğuk olan ilişkilerde makasın

daha da açıldığını göstermektedir.

Osman Kavala ve HDP Eşbaşkanları Figen Yüksekdağ ve de Selahattin Demirtaş’ım ve milletvekillerinin, belediye başkanlarının kin ve intikam duygusuyla esir tutulmaları ve de R.T.Erdoğan’ın AB-Avrupa Komisyonu’nun ikazlarına aldırmayarak “*AB’yi tanımlıyoruz, kararı bizi bağlamaz*” minvalindeki açıklamaları bu makas açılmasında etkilidir.

Bir NATO ülkesi olan Türkiye, Rusya ile Ukrayna arasında yaşanan Donbas krizi yüzünden tansiyonun yükseldiği, tehditlerin havalarda uçtuğu bir zamanda J.Biden’in NATO müttefikleri ile yaptığı görüşmelere dahil edilmedi. Rusya’nın Ukrayna’ya müdahalesi durumunda çeşitli yaptırımların işareti veren ABD önderliğindeki NATO, R.T.Erdoğan’ı ve dolayısıyla TC’yi görmezden geldi. İşte bütün bu sebepler yan yana geldiği vakit R.T.Erdoğan’ın rahat bir nefes alabilmesi için bir kez daha ABD ile yakınlaşma gündeme geldi. Bu gündemin alt başlığı olarak da J.Biden’in gözüne girebilmek için Ermenistan ile yakınlaşma, temsilcilik atama görüşmelerine karar vermek zorunda kalmıştır denilebilir. Bu adımın

bir diğer zorlayıcı nedeni de Rusya’nın Kafkaslar’a yönelik politikasının dayatmasıdır.

Özetle TC faşizmi, dışarda “değerli yalnızlığı”na gömüldükçe, bu tecritten kurtulmak için bazı adımlar atmak, çeşitli manevralar yapmak zorunda kalmıştır. Bunların sonuncusu “Ermenistan’la yakınlaşma” politikası olmuştur. Elbette her zaman olduğu gibi bu adımın gerçek bir “barış” niyetiyle yapılmadığı açıktır. Arkasında yukarıda işaret ettiğimiz gibi iç ve dış gelişmelerin zorlayıcı etkisi vardır.

“Soykırım demeyin, istediğiniz kadar para verelim!”

Bugün Hayastan, ekonomik-askeri-siyasi olarak zayıfsa da güçlü diasporası ile dünya halklarına haklı mücadelesini tanıtabilmiştir. Ama diğer taraftan 100 yıldan fazla zamandır soykırım suçlamlarına maruz kalan TC devleti, Nazım Hikmet’in deyimiyle “alnında kara leke” ile ne zamana kadar inkar ve redetmeye devam edecektir?

Her türlü entrika ve kirli propagandanın vazgeçmeyen resmi devlet politikası, yakın geçmişte hayal edemeyeceğimiz önerilerle Ermenilerin soykırımın tanınması mücadelesinden vazgeçmelerini talep edebilmiştir. Örneğin; 15 yıl Emniyet Müdürlüğü, 15 yıl valilik, 10 yıl Dışişleri Bakanlığı yapmış Dersim Soykırımı’na ve Seyit Rıza’nın idamına tanık olmuş İhsan Sabri Çağlayangil ile Hınçak-Taşnak-Ramgavar temsilcileri, 27 Kasım 1977 tarihinde İsviçre Zürih’te Türk polisinin koruması altında görüşmeler gerçekleştirir. Görüşmelerde “soykırım meselesi, Ermenilerin zorla zapt olunan mal ve topraklar” sorununu konuşulur. Çağlayangil “geçmişin üzüntü verici hadiseleri”, “Ermeni tarafının yaptıklarının şahsi veya zümresel, diğer tarafın yaptıklarının devlet tarafından tasarlanmış olduğunu” vb. ifade eder. Çağlayangil’in “çözüm” önerisi ise “*bunların unutulup tamir edilmesi için finansal tazminat olarak para verilmelidir*” olur. Bunun karşılığında Ermenilerden “soykırım” iddiasından vazgeçmelerini ve “toprak” talebinde bulunmamalarını ister. “*Para ödemeye hazırız ama bizden bir karış toprak istemeyin*” teklifinde bulunur. Ermeniler ise bunu kabul etmez ve görüşmeler bir sonuç çıkmadan dağılır.

Yıllar sonra bozulan ilişkileri yeniden onarmak için devreye faşist MHP

lideri Alparslan Türkeş girer. Ermenistan Devlet Başkanı Levon Der Petrosyan ile 13 Mart 1993'te Paris'te gizli bir görüşme olur. A.Türkeş “1915, 600 yıllık ilişkinin bir kazasıdır. Olaylarda yıkıcı devletlerin çok dahli vardır. Bizimkilerin de kabahatleri vardır. Ama şimdi yapılması gereken bu kazayı telafi etmektir” der.

Öneri olarak, Türkiye-Ermenistan sınırına 1915'te ölenlerin anısına müsterek bir anıt dikilmesi de konuşulur. Anıtın Ermenistan'a bakan yüzünde Türkçe, Türkiye'ye bakan yüzüne ise Ermenice, “Verdiğimiz acılardan dolayı üzgünüz” ifadelerinin yazılması konuşulur. Ancak bu girişim de kadük kalır.

Türk Devleti'nin üçüncü ve son girişimi ise Esenyurt Belediye Başkanı Gürbüz Çapan ile olur. Cumhurbaşkanı S.Demirel-Başbakan T.Çiller'in bilgisi dahilinde Gürbüz Çapan, Yerevan'a gönderilir. Yerevan'a gelen gazeteciler arasında Cengiz Çandar ile Oral Çalışlar da bulunur. G.Çapan'ın gezisini ABD emperyalistleri ister, MİT ise organize eder. Bu girişimde G.Çapan'ın seçilmesinin sebebi ise Ermenistan Soykırım Müzesi'nde, G.Çapan'ın dedesinin resminin “soykırımcılar” arasında bulunmasından dolayıdır. Fakat bu girişim de sonuçsuz kaldı.

Türk-Azeri ortaklığının tek amacı askeri çözümdür!

Ermenistan ile Türkiye ilişkilerinin normalleşmesi Ermenistan ile Azerbaycan arasında devam eden savaşa bağlıdır. Artsakh sorunu, esirlerin ülkelerine dönmeleri, sınırların belirlenmesi, Artsakh'ın Özgürce Ayrılma Hakkı'nın tanınması gibi gelişmeler yaşanmadan bölgede gerçek bir barış sağlanamayacaktır.

2009 yılında yine İsviçre Zürih'te ABD-AB-Rusya-Fransa ve İsviçre Dışişleri Bakanlarının aracılığı ile yapılan protokollerde Ermenistan ile Türkiye arasında “ilişkilerin geliştirilmesi ve normalleştirilmesi” üzerine anlaşılmıştı. Ancak TC'nin saldırgan-işgalci politikaları nedeniyle bu protokoller amacına ulaşamadı. Bu yüzden de Ermenistan Parlamentosu, protokolleri

TC faşizmi, dışarda “değerli yalnızlığı”na gömüldükçe, bu tecritten kurtulmak için bazı adımlar atmak, çeşitli manevralar yapmak zorunda kalmıştır. Bunların sonuncusu “Ermenistan’la yakınlaşma” politikası olmuştur. Elbette her zaman olduğu gibi bu adımın gerçek bir “barış” niyetiyle yapılmadığı açıktır.

“Türkiye’nin protokollerin ruhuna göre hareket etmediği” gerekçesiyle iptal etti.

İstanbul’da 12 Kasım’da Türk dili konuşan ülkeler toplantısında hatırlanacağı üzere Türk Konseyi’nin ismi Türk Devletler Örgütü olarak değiştirildi. Türkiye-Azerbaycan-Kazakistan-Kırgızistan-Özbekistan’ın katılımıyla gerçekleştirilen toplantıda R.T.Erdoğan “Zangezur Koridoru önemlidir” diyerek Kars-Nahçıvan-Bakü-Hazar Deniz-Türki Cumhuriyetler ve Çin’e kadar uzanacak yolu işaret etmiştir. Yine Türkmenistan, Aşkabat’ta düzenlenen Ekonomik İşbirliği Örgütü toplantısında, Türkçe konuşan ülkeleri Azerbaycan’ın Zangezur Koridoru talebinde tam olarak destek verme çağrısını tekrarlamıştır.

Görüleceği gibi Türk-Azerbaycan ortaklığının tek amacı Zangezur Koridoru’nunda içinde yer aldığı Ermenistan’ın Syunik Bölgesi’ni işgal-kışkırtma-savaş çıkartarak adım adım ele geçirilmesi planlanmaktadır.

12 Mayıs’tan bu yana Ermenistan toprakları içerisinde tehdit-çatışma-taciz atışları ile halkın bölgeden uzaklaş-

tırıp insansızlaştırılması hedeflenmektedir. Tüm bunlar “barış” adı altında yapılmaktadır. R.T.Erdoğan “bölge barışı”, “huzur” için 3+3 Formatı önererek gerçek yüzünü gizlemeye çalışmaktadır. Türkiye-Rusya-Gürcistan-Ermenistan-Azerbaycan ve Türkiye’den oluşacak topluluktan şimdiden Gürcistan katılmayacağını ilan ederken, İran ise “koridor” a sıcak bakmayarak, ekonomik çıkarlarına uygun düşmeyeceği, Ermenistan ile iyi komşuluk ilişkilerine zarar vereceği için desteklememektedir.

Daha dün 2000’de ortaya çıkan gizli belgelere göre “TSK Altay Harekât Planlama Direktifi” ile Ermenistan’ın işgal edilmesi planı konuşulurken, İ.Aliyev’in “Dağlık Karabağ Azerbaycan’dır”, “Ermeniler Azerbaycan vatanındaşlığını kabul etmeli”, “yoksa terk etmeli” açıklamaları ortadayken bugün “ilişkilerin normalleştirilmesi”, “temsilcilik” ataması adımlarının inandırıcılığı olmaz.

Gerçekçi değildir. Gerçekçi değildir çünkü Türk-Azerbaycan ortaklığı ne zaman ikili ilişkilerin düzeltilmesi ve normalleştirilmesi gündeme gelse, öne sürülen talepler; “Soykırımın redde-

dilmesi”, Artsakh’ın Özgürce Ayrılma Hakkı’nın reddedilerek “Azerbaycan’ın toprak bütünlüğünün tanınması ve Artsakh’ın Azerbaycan’a verilmesi” önkoşul olarak dayatılmaktadır. Şimdi de bu bitmek bilmez taleplere “ön koşul” olarak “Zangezur Koridoru”nun açılması eklenmiş durumdadır.

Zangezur Koridoru’nu içine alan Syunik Bölgesi’nin işgali ve ele geçirilmesi müzakerelerin ana maddesi olmaktadır. Bazen şiddetli çatışmaların yaşandığı, bazen durarak ara verildiği, Rusya’nın araya girdikten sonra kesilip fakat sonradan yeniden alevlenen çatışmalar duracağı benzememektedir. R.T.Erdoğan’ın bölgede “barış”tan kastı işte budur! Türk-Azeri ortaklığı istediklerini elde edene kadar durmayacaklardır. Zangezur Koridoru ele geçirilene kadar, “barış” adı altında işgal ve savaş tehditleri sürecektir. Dahası yer yer taciz atışları, yıpratma saldırıları sürdürülecektir. Ancak bu bir çözüm değildir. Le Figaro Gazetesi bu durumu okuyucularına kısa ve öz olarak şöyle açıklamıştır: “Syunik Ermenistan’dır. Erdoğan bir savaş tetikcisidir!”

Dünden Bugüne Enternasyonalizm ve Enternasyonal Faaliyetlere Kısa Bir Bakış

Bu belgede ortaya koyacağımız düşünceler dünden bugüne enternasyonal çalışmalara bakışımızı yeniden özetler niteliktedir. Bu nedenle hem geçmiş belgelerimizden geniş aktarmalar yapacağız hem de güncel bağlamda nasıl bir enternasyonal çalışma yürütmemiz gerektiği sorusuna yanıt vermeye çalışacağız. Elbette ki kendi cephemizde ortaya koyacağımız düşünceleri diğer kardeş parti ve örgütlerle tartışacağız. Bu noktada her türlü eleştiri ve öneriye açığız. Her devrimci çalışma gibi enternasyonal çalışma da kolektif çalışmayı, kolektif düşünmeyi, ortak noktaları ön plana çıkararak birleşik bir hareket tarzı yaratmayı zorunlu kılar.

Bilindiği gibi kapitalizmin gelişmesiyle birlikte tarih sahnesinde yerini alan işçi sınıfı aynı zamanda yaratıcısını yok etme tarihsel sorumluluğuyla karşı karşıya kalmıştır. Marks ve Engels Komünist Manifesto’da bu gerçeği şu yalın dille ifade etmektedirler: “*Burjuvazi yalnız kendisini yok edecek silahlar üretmekle kalmamıştır, o aynı zamanda bu silahları kullanacak insanları da -modern işçileri, proleterleri- yaratmıştır.*” Dün olduğu gibi bugün de işçi sınıfı tarihin en devrimci sınıfı olma niteliğini korumaya devam ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin dünyayı tahakküm altına alan baskı ve sömürü düzeyine karşı, bütün ülkelerin işçilerinin-sınıf bilinçli proleterlerinin dayanışması nesnel bir gerçek olduğu kadar tarihsel bir olgudur da. “Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz” şiarı bu gerçeğin kendisidir. Proletaryanın enternasyonalist niteliğinin somut bir ifadesidir. **Çünkü proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesi özü itibarıyla enternasyonalisttir.**

İşçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının lehine tarihin çarkını ileriye doğru döndürme mücadelesinde, **MLM’nin temel silahlarından biri de proletarya enternasyonalizmidir.** Ve bu silah tüm gücünü, **proletaryanın ideolojik birliğinden** almaktadır. Hiç şüphesiz enternasyonal bilinç kendiliğinden kazanılmaz. Bunu taşıyacak olan sınıf bilinçli proletaryadır. Dolayısıyla işçi sınıfının uluslararası dayanışması ve mücadelesi, proleter enternasyonalist bilinçle birleşmediği takdirde kendiliğinden-cilikten, düzen sınırları içine hapsolmaktan kurtulamaz.

Çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır

20. ve 21. yüzyılın ilk çeyreğinde yaşanan tüm nicel değişimlere rağmen, hala çağımız

emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Yirminci yüzyılda proletaryanın kazanmış olduğu mevzileri birer birer kaybetmesi ise yaşanan bir yol kazasından ibarettir. Proletarya diktatörlüğü altında süren sınıf savaşımında burjuvazinin yeniden iktidarı gasp etmesidir. Ama sınıf savaşımı sürüyor. Tüm “demokrasi”, “özgürlük” demagogilerine rağmen emperyalist işgaller bitmiyor. Emperyalist tekeller dünyanın bazı kıtalarında ulusal, dinsel ve mezhepsel çelişkileri kayışarak ezilenlerin birliğini dinamitlemeye çalışıyor. Böl-yönet politikası, emperyalizm ile ezilen halklar arasında çelişkilerin yoğun olduğu bölgelerde her daim gündemdeki yerini korumaya devam ediyor.

Ama tüm bu karşı-devrimci saldırılara rağmen, emperyalist-kapitalist sistem hala kendini güvende hissedemiyor. Krizden krize sürükleniyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen dünya halklarının öfkesi giderek mayalanıyor. Tüm dünyada ekonomik ve sosyal adaletsizliğe, diktatörlük rejimlerine karşı gelişen hareketler ya da kadın mücadelesinde de görüldüğü gibi yer yer sokaklarda büyük yığınları buluşturuyor. Bu bize neyi gösteriyor: Bu bize, sosyalist maskeli bürokratik burjuva diktatörlüklerin, sosyalizm adına emekçi yığınlar içinde ideolojik cephede yarattıkları yıkıntılar arasından yeniden bir dirilişin, yeniden bir kalkışmanın işaretlerini gösteriyor.

Emperyalizme köklü bir değişim gömleği giydirenlerin yarım asır öncesindeki emperyalist saldırganlıkla bugünkü tabloyu karşılaştırmaları gerekir. Yanıbaşımızda Irak’ta, Libya’da, Suriye’de, Afganistan’da yaratılan yıkım, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçlerin sömürü ve saldırganlık siyasetlerinin eseri. Tüm bu saldırılar yalnız bu ülkelerde derin bir yıkım yaratmadı aynı zamanda ezilen dünya halkları nezdinde anti-emperyalist mücadelenin önemini bir kez daha hatırlattı. Zayıflayan enternasyonal bilinç, ezilen halklar arasındaki dayanışma kültürünün yeniden tartışılmasına yol açtı. Bu tartışmalar ve pratik tavır alışlar, bugün geniş yığınları kapsayan gericilik dalgasına karşı barikat oluşturacak bir boyutta olmasa da dipten gelen aydınlık bir dalganın güçlü işaretlerini içermektedir. Bu aynı zamanda enternasyonal proletaryaya yeni sürecin görevlerine daha hızlı bir tarzda hazırlanması gerektiği mesajını da taşıyor. Yeni sürecin görevlerini doğru bir tarzda kavramak için geçmiş tecrübelerin özümsemesine ihtiyaç vardır. Bunun için ilk görev enternasyonal örgütlemelerin ortaya çıktığı tarihi koşulları

irdelemektir. Ve biz de bunu yapacağız. Bugün uluslararası komünist hareketin içinde bulunduğu karmaşık durumu aşmanın yolu dünü kavramak ve buna uygun olarak bugünü, ideolojik, örgütsel temelde şekillendirmekten geçer.

Yakın tarihi anlamak bugünün sorunlarının çözümüne katkı sunar

Hatırlanacağı gibi Stalin yoldaşın ölümünden sonra SBKP önderliğini gasp eden modern revizyonistlere karşı Başkan Mao’nun önderliğinde ÇKP’nin başlattığı mücadele, 1960 yıllarında örgütsel bir kopuşla noktalandı. MLM’ler yürüttükleri ideolojik savaşın neticesinde hem bazı partileri yanlarına çekebildiler ve hem de yeni MLM partilerin kurulmasının ön koşullarını yarattılar. Şu bir gerçek ki, modern revizyonistler, Lenin ve Stalin yoldaşın önderliğindeki SBKP’nin uluslararası komünist hareket içindeki manevi otoritesinin arkasına sığınarak, revizyonist tezlerine meşruluk kazandırmaya çalıştılar. Bunda çok da başarısız oldukları söylenemez. Bir dizi parti, “değişen koşullar” adı altında ortaya konulan modern revizyonist tezleri sorgulamadan savunmaya başladı. Komünist niteliklerini yitirerek birer revizyoniste dönüştüler.

Başta Mao yoldaş önderliğindeki ÇKP olmak üzere modern revizyonizme karşı tavır alan komünist partiler, ideolojik ve politik alanda birlik konusundaki çabalarına karşın kendi aralarında bağlayıcı niteliğe sahip bir örgütlülük yaratamadılar. Partiler arasındaki ilişkiler, karşılıklı görüşmeler yoluyla sürdürüldü. Başkan Mao’nun ölümünden sonra ÇKP’nin yönetimi de karşı-devrimci bir darbeye ele geçirildi.

Ve daha sonra Üç Dünya Teorisi’ne karşı mücadele adı altında Enver Hoca önderliğindeki AEP de Başkan Mao’ya karşı teşhir kampanyasına girişti.

AEP’in ihanetiyle, uluslararası komünist hareket anti-MLM anlayışlar tarafından adeta kuşatıldı. MLM ile her türlü anti-MLM anlayış arasında ideolojik savaşımın şiddetlendiği bu dönem, aynı zamanda komünist hareketin de uluslararası planda örgütsel bakımdan en dağınmış olduğu dönemdi. Bu dağınmışlığı gidermek için yapılan hamlelerle belli süreçlerde daha örgütlü ve koordineli bir pratik izlenebildi.

Ama bir bütün olarak kendi içinde ideolojik birliği pekiştirilmiş, emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı enternasyonal mücadele ve dayanışma ağıyla örülmüş bir örgütlülük yaratılamadı.

Enternasyonal faaliyetimizin genel çizgisi üzerine: “Dünya devrimine hizmet etmek için ülke devrimini geliştirmek!”

Proletarya Partisinin birinci kongresinde enternasyonal faaliyete dair şu değerlendirilmede bulunulmuştur:

“... Enternasyonal faaliyet, partimizin temel sorumluluklarından birisi durumundadır ve partimiz günümüzde de bu alanda önemli görevlerle ve yerine getirmesi gereken sorumluluklarla karşı karşıyadır.

Bu sorumluluğun önemi, uluslararası komünist hareketin Başkan Mao’nun ölümü sonrasında, Çin’de kapitalist yolcuların bir darbeye iktidarı ele geçirmesi ve sosyalizmde yaşanan geriye dönüş sonrasında, kimi ülkelerde yaşanan Halk Savaşı pratiklerinin, devrimci mücadelelerin yaşadığı sorun ve kırılmalar; kitlelerin hareketliliğine rağmen, sınıf mücadelesine önderlik edecek komünist öznenin kendisini toparlayıp ileriye atlamaması, aksine her türden reformist revizyonist akım ve anlayışların güçlenmesine paraleldir.

Emperyalizmin ve yerli uşaklarının işçi sınıfı ve halk kitlelerine saldırılarını artırdığı, başta modern revizyonizm olmak üzere her türden burjuva akımın cirit attığı, reformizm ve Troçkizm’in çeşitli kılıklar altında MLM ideolojiye karşı uluslararası alanda saldırılarını yoğunlaştırdığı bir süreçte, **komünist parti ve örgütlerin ideolojik bir merkez oluşturmaya ihtiyacı vardır.**

Partimizin sekizinci konferansında vurgu yaptığı Mao Zedung yoldaş sonrasında UKH’nın yaşadığı boşluk ve savrulmanın arttığı, oportünizm ve revizyonizm çeşitli kılıklarda geliştiği tespiti günümüzde de geçerliliğini korumaktadır. Daha da önemlisi Partimizin de içinde yer aldığı kimi UKH’nın toparlanmasına yönelik kurumsal girişim ve birlikler dağılmış durumdadır.

Kasım 2012’de 8. MK, UKH içinde bulunduğu duruma dair şu tespiti yapmıştı: ‘Bu dönemin damgasını taşıyan ideolojik saldırı, tekil mevzilerden öte ortak cepheyi de vurmuş ve önemli hasarlara yol açmıştır. Dolayısıyla enternasyonal alanda bir bozgun değil ama **dağılmadan**, bir yıkım değil ama **sarsıntıdan** söz etmek gerekir. Bunun daha kötü sonuçlar üretmemesi için partimizin üstlenmesi gereken görev; ezilen halk ve ulusların dünyanın dört bir yanında geliştirdiği mücadelenin, komünistlere yüksek perdeden çağrısı karşısında ağırlaşmış, kayıtsız kalınmasını tarihin hiçbir biçimde affetmeyeceği derecede kritik bir hal almıştır. Emperyalist-kapitalist sistemi çaresiz duruma düşüren kriz koşullarında, işçi sınıfı önder-

liğinde düşmanın üzerine yürüyecek ezilenlerin, öncü ve önderlere ihtiyacı yakıcı bir nitelik almıştır.' (6. Toplantı, Kasım 2012)

Hali hazırda UKH içinde dağılma ve sarsıntı hali devam etmektedir. Partimizin bu alanda üstlenmesi gereken görev yerine getirilememiştir. Bu konuda özeleştirici içeren bir pratik içinde olmak gerekmektedir... Son olarak partimize yönelik emperyalist güçlerce gerçekleştirilen tutuklama saldırısı ve ardından Parti iradesine yönelik gerçekleştirilen darbe, enternasyonal alanda bu olumsuz durumu daha da büyüttüğü durumdadır.

UKH içinde yaşanan bu dağılma ve sarsıntı halinin içinde bulunduğumuz koşullarla doğrudan ilgisi vardır. Dolayısıyla doğru bir tahlil yapmak, doğru bir senteze ulaşmanın ilk adımı olacaktır. Yaşanan bu süreç emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu krizden ayrı düşünülemez. Emperyalist-kapitalist sistemin öz olarak değişiminden değil ama ekonomik, sosyal, kültürel, politik vb. değişimlerinden söz etmek gerekir. Bu gerçeklik, sistemin(...) bir türlü atlatamadığı ekonomik krizinin, siyasal, sosyal, ekolojik, kültürel vb. alanları şekillendirmesinden bağımsız değildir. Emperyalist kapitalist sistemin krizi, emperyalistler arasında yeni saflaşmalara ve güç dengelerinin değişimine yol açmış, yeni emperyalist ittifak ve odaklar daha da belirginleşmiştir. Emperyalist kapitalist sistemin özüne uygun olarak pazar ve hegemonya mücadelesi çeşitli biçimler altında tüm hızıyla sürmektedir.

Varolan bu gerçekliğe dair tahlilin yetersiz ya da eksik kaldığı her koşulda, sınıf mücadelesinin önderliği/öncülüğü iddiasında bulunanların yanlış yollara sapması kaçınılmazdır.

Başkan Mao'nun ölümünden sonra komünist hareketin yaşadığı sorunlar; kimi ülkelerde komünistlerin önderliğinde gerçekleştirilen halk savaşlarının yakıcı etkisiyle olumlu bir rüzgar oluşturduysa da, bu halk savaşlarının yaşadığı yenilgi ve tıkanmalar; özellikle önderliklerinin takındığı tutumlar; komünist hareketin bu karşı-devrimci dalgayı karşılamasında ve geri püskürtmesinde son derece olumsuz bir duruma düşmesine yol açmıştır. Peru'yla başlayan Halk Savaşı pratiği, ardından Nepal'le sürmüş olsa da, söz konusu ülke deneyimlerinin ulaştığı sonuç bu olumsuzluğu daha da büyüttüğüdür.

Bu nedenle UKH nezdinde bir saldırıdan değil, savunma halinden bahsetmek doğru olmalıdır. Saflardaki savunma hali, emperyalist-kapitalist sistemin saldırılarına yanıt olamama, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesiyle doğru temelde ilişkilenebilir durumu beraberinde belli bir baskılanma yaratmakta ve 'çözüm' adına farklı yollara

sapılmaktadır. 'Yeni'likler gündeme gelmekte, aslında yeni olmayan eski revizyonist tezler gündemleştirilmektedir. Bir diğer uçta da partimizin son sürecinde de görüleceği üzere, yaşanan sorunlara çözüm olamama, sınıf mücadelesinin andaki sorunlarına yanıt olamama hali beraberinde dogmatizmi doğurmakta, kendi öznelliğini nesnel gerçekliğe ikame etmeye çalışan bir çizginin zeminini oluşturmaktadır. Bu ise komünist partileri içten darbeleyen, tasfiyeye yönelen çizgilerin ortaya çıkmasına ve gelişmesine yol açmaktadır.

Her iki çizgi de UKH açısından mahkum edilmelidir. MLM bilimi bir eylem kılavuzu ise, andaki sorunların çözümü ve sınıf mücadelesinin sorunlarına yanıt olma, ne MLM biliminin temel kavramlarının revize edilmesiyle ne de bu temel kavramların dogmatikçe savunulmasıyla gerçekleştirilebilir.

Aslında yaşanan duruma geçmiş demokratik ve proleter devrim süreçlerinde, KP tarihlerinde rastlanabilir. Bu deneyimlerden de öğrenebileceğimiz üzere tartışmaya açılan konular benzerdir. Önce koşulların değiştiğiyle söze başlanmakta, sonra ise 'yeni açılımlar' yapıldığı ileriye sürülmektedir. Tartışmaya açılan konuların MLM ideolojiye ait temel kavramları içermesi, sınıf, devrim, demokrasi, devlet, savaş vb. olması geçmiş mücadele deneyimleriyle benzerlikler taşımaktadır. Bundan sonra ise devreye demokratik devrimde ittifaklar, birleşik cephe, sosyalizmde iktidarın paylaşılması, proletarya diktatörlüğü, çok partili sistem, sosyalizmde geri dönüş ve nihayet komünist partisinin yapısı vb. bir dizi konu başlığı gündemleştirilmektedir.

Her şeyden önce yukarıda da işaret ettiğimiz üzere emperyalist-kapitalist sistemin özünde bir değişiklik bulunmamaktadır. Esasında bir değişiklik içermeyen ve günümüzde kriz hali boyutlanarak devam eden sistemin, bu kriz halini aşmak adı altında devreye soktuğu politikalar yanıltıcı olmamalıdır. Emperyalist kapitalist sistemin gündemleştirdiği saldırılar ve uygulamaya koyduğu politikalar kimi yenilikleri içerse de mesele bu yeniliklerin aynı öz üzerinden yükseldiğinin bilincinde olmaktır." (Kongre Kararlarından, 2019)

Güncel bağlamda görev ve sorumluluklarımız

Enternasyonal çalışmalardaki başarı düzeyi ülkede gelişen mücadelenin düzeyinden bağımsız değildir. Ve yine her ülkede komünist partilerin geliştirecekleri mücadele uluslararası proletarya davasına sunulan büyük bir katkıdır. Bu nesnel bir olgudur ve dün ol-

duğu gibi bugün de gerçekliğini korumaktadır. Bugünün özgünlüğü, saldırıların ve mücadelenin daha da uluslararası bir boyut kazanmasıdır. İdeolojik plandaki kırılmaların, savrulmaların daha tahripkâr bir boyut kazanmasıdır. Bu da MLM'lerin gündemine dünden daha organizeli, koordineli ve derli toplu bir mücadeleyi dayatıyor.

Kendi aralarında ideolojik birliği sağlamayan, anti-MLM anlayışlara karşı mücadeleye uluslararası bir boyut kazandıramayan Maoistler, ezilen dünya halkları için de bir çekim merkezi olamazlar. İç ve dış tarihsel koşullar kendi içinde ciddi farklılıklar taşısa da bugün de tıpkı ikinci enternasyonal sürecinde olduğu gibi, komünistlerin ideolojik mücadele cephesinde karşı karşıya olduğu tarihsel sorumluluklar ve görevler vardır.

Her şeyden önce şu gerçeği kabul etmemiz gerekir: Uluslararası komünist hareketin yaşamış olduğu boşluk ve savrulmaların yıkıcı sonuçları sürmektedir. Bu yönlü yürütülen çabalar yetersiz kalmıştır. Kurulan kimi birlikler de dağılmıştır. Esen tasfiyeci rüzgara karşı direnmek, proleter dünya devriminin geleceği için tayin edici bir önem kazanmıştır.

Bu bağlamda ne Peru'daki süreç ne Nepal'de yaşananlar bu gerçeklikten bağımsızdır. Uzun ve sabırlı bir mücadeleyle, esas müdahale alanına yani, ideolojik-politik platforma yönelik etkili ve vurucu hamleler geliştirilmeden yenilgi ve yıkımların önüne geçmek mümkün değildir.

Gelinen aşamada ortaya koymaya çalıştığımız bu bakış açısına uygun olarak önümüzdeki görevleri şu ana başlıklar altında özetleyebiliriz:

1. Proletarya Partisi uluslararası komünist hareketin bir parçasıdır. Dolayısıyla emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı mücadelede proleter enternasyonalist bir örgütlülüğün yaratılmasını kaçınılmaz olarak görür. Lenin yoldaşın bize bir miras olarak bıraktığı "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları Birleşin" şiarının somut bir olguya dönüştürülmesinin yolu, MLM'lerin uluslararası birliğini yaratmaktan geçer. Proletarya partisi, bu noktada üzerine düşen görevi yerine getirmek için sorumluluklarının farkındadır.

2. Bugün uluslararası komünist hareket örgütsel olarak dağınık, ideolojik olarak yoğun bir kuşatma altındadır. Bu kuşatmayı yarmak için asgari düzeyde ideolojik-siyasal birliğe yaslanan örgütsel bir birliğin varlığına ihtiyaç vardır. Bu örgütsel birlik içindeki ideolojik mücadeleyi dışlamamalı, bilakis içermelidir. Hiç kuşkusuz yalnız ilkesel değil, taktiksel ayrılıklarımızı da gizlememeliyiz. Burada temel sorun, birlik ve

eleştirici silahını sonuna kadar yoldaşça kullanma becerisini gösterebilmektir. Bu bir niyet sorunu değildir. Tam tersine uluslararası komünist hareketin birliğini sağlamak için yerine getirilmesi gereken enternasyonalist bir görevdir. Bu nedenle ayrılıklarımızı tartışabileceğimiz ve ortak noktayı yakalayabileceğimiz karşılıklı saygıya ve birbirimizi dinleme-anlama eylemine dayanan tartışma platformları yaratmalıyız.

Ayrılık noktalarının daha çok ön plana çıkarılması veya bunları giderme noktasında gereken sabrın gösterilmemesi, içinden geçmekte olduğumuz sürecin gerçekliğini ve gereklerini yeteri kadar kavramamaktır.

3. Proletarya partisinin gerek DEH tartışması sürecinde ve gerekse daha sonraki dönemlerde dile getirdiği gibi; mevcut konjonktürde uluslararası planda yaratılacak bir örgütlenme kendi içinde bir esneklik taşımak zorundadır. Mevcut objektif ve elbette subjektif gerçeklik, merkezi yanı ağır basan bir örgütlülüğü taşıyacak boyutta değildir. Diğer yandan bu esneklik kendiliğindenci bir pratiğe de yol açmamalıdır. MLM partilerin uzun yılları kapsayan ilişkileri bu yönlü zaafı taşımaktadır.

4. Sınıf mücadelesi içinde daha etkin olan güçler doğal olarak devrimci ve komünist parti ve örgütler içinde de manevi anlamda otoriter bir güç haline gelebilirler. Bu durum bir ölçüde anlaşılmalıdır. Burada reddedilmesi gereken, **karşılıklı eşitlik ilkesini bozan dayatmacı ve ben-merkezci tutumlardır.** MLM'lerin uluslararası alanda yaratacağı örgütlenmeler, eşitlik ilkesi ve siyasi-ideolojik mücadele temelinde olmaz zorundadır. Çünkü aksi tutumlar, komünist bileşimin parçası olan parti ve örgütlerin inisiyatifini kırar, bağımsız düşünme tarzını sakatlar, en nihayetinde birlikteliğin dağılmasına yol açar. Tarihsel deneyimler de göstermiştir ki, nicel olarak güçlü olanın her söylediğinin doğru olduğu kabul edilemez. Tarihe bakalım: bir dönem dünya halklarına en parlak ışın huzmelerini yollayan önderler ve onların yön verdiği partilerin "inanılması zor" durumlara düşmesi, devrimlerin eşiğine gelmişken rotayı sınıf işbirliğine çevirmesi, dünya proletaryası ve ezilen halklardan değil, sistem içi unsur ve kurumlardan medet umması, şaşırtıcı olduğu kadar baş döndürücüdür. Büyük gemilerin batışıyla meydana gelen anaför, hazırlıksız ve donanımsız herkesi içine çekecek kadar boğucu sonuçlar doğurur. KP'lerin demokratik ve proleter devrim süreçlerinin tarihi bunları yazmaktadır.

(Yazının tamamı sitemizde yayınlanacaktır.)

Ağustos 2021

PUSULA

Devrim Bayrağıyla Yürümek

“Şartlar ne kadar zor olursa olsun, devrim hangi kayıplara ve yenilgilere uğrarsa uğrasın, proleter devrimciler kitleleri devrim ruhuyla eğitmeli, devrim bayrağını yüce tutmalı, onu elden bırakmamalıdır.” (M. Zedung)

TC’nin ekonomik ve siyasal olarak derin bir krizin içinde olduğu bir gerçek. AKP iktidarı, Körfez ülkelerinden alacağı yardımla krizi atlatacağının propagandasını yapıyor. Oysa -tıpkı daha önce olduğu gibi- bu durum, TC ekonomisini krizden ve borç batağından kurtaramadı. Bilakis yıkımı ve yoksulluğu daha da derinleştirdi.

Bu nedenle, bugün, AKP iktidarına karşı ezilenlerin farklı kesimlerinde biriken öfkeyi yaşamın her karesinde görmek mümkün. Bu durum egemen sınıf klikleri tarafından da görülmektedir. CHP’nin bütçe görüşmelerinde komisyon toplantısında koymuş olduğu “mu-halefet şerhi” tüm egemen sınıf kliklerinin sürece dair taşımış oldukları korkunun somut ifadesidir. CHP sözcüleri AKP iktidarını “toplumda biriken tepkinin siyaset yolu aracılığıyla dışarı vurulmaması halinde iç çatışma riskinin doğacağı” uyarısını yapmışlardır.

Aslında TC’nin kurucu partisi olan CHP yalnız AKP’yi uyarmıyor, tüm ezilenler cephesinde giderek büyüyen öfkeyi, parlamento koridorlarında tüketmek için canla başla çalışıyor. Bundan dolayıdır ki, sokaklarda yükselen her haklı sese adres olarak parlamentoyu gösteriyor. Elbette bunu yapan yalnızca burjuva muhalefeti değil. Reformist hareketlerin de yapmaya çalıştığı budur. Bugün, politik olarak, burjuva reformizminin gerek işçi sınıfı gerekse geniş emekçi yığınlar içinde büyük bir etkisi yoktur. Ama reformist güçler, mevcut olanaklardan hareketle toplumsal muhalefetin yönünü düzen içi barışçıl mücadele kanallarına yöneltmeye çalışmaktadırlar. Hiç kuşkusuz, ideolojik olarak reformizmle bağını koparmayan, sistemin karşı devrimci saldırılarına karşı barışçıl mücadele sınırlarını aşmayan hiçbir hareketin başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen halklara, uluslara sunacağı özgür bir gelecek yoktur. Dolayısıyla her fırsatta başta ileri güçler olmak üzere öfkesini kuşanan tüm ezilenlere “çözüm sandıkta değil, sokaktadır”, “yığınların haklı öfkesini barışçıl mücadele sınırlarına hapsedmek reformizmdir” mesajını vermek ve bu yönlü propaganda faaliyetlerini yoğunlaştırmak güncel devrimci bir görevdir.

Çünkü geniş emekçi yığınları, demokratik halk devrimi perspektifi etrafında birleştirmek, sisteme karşı kararlı bir mücadelenin

yanısıra her türlü reformist anlayışa karşı da tavizsiz bir mücadeleyi içermektedir. Bu görevimizi yerine getirdiğimiz oranda proletaryanın önderliğinde devrimden menfaati olan tüm güçleri birleştirme siyasetinde gelişim düzeyi yakalayabiliriz.

Her şeyden önce küçük-büyük demeden tüm çalışmalarımıza disiplin, iddia ve özgüven bilinciyle yaklaşmalıyız. Ortada bu cüret ve cesaret yoksa sınıf mücadelesi açısından ne kadar olanak açığa çıkarsa çıksın, onları kolektif ve devrim lehine kullanmak mümkün değildir. Burada kuvvetlerin az veya çokluktan söz etmiyoruz. Dikkat çekmeye çalıştığımız, belirlenen görevleri yerine getirmek için başarıya kilitlenmiş militan bir duruşun zorunluluğudur. Hiç kuşkusuz, aldığımız her kararı hayata geçirmek plan ve güç ister. Tüm bunlarla birlikte eğer bu kararları, düşmanın yoğun saldırısı altında hayata geçiriyorsak, kararlı bir tutum ve kazanma bilinci başarı için bir ön koşuldur.

Başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun farklı kesimlerinde sisteme karşı demokratik taleplerin farklı eylem tarzlarıyla gündeme geldiği bir süreçten geçiyoruz. Tüm bu itirazları, devrimci bir kanala akıtmak için devrimci güçlerin birleşik mücadele perspektifi sürecin önemli bir hamlesidir. Dolayısıyla, bu hamle kapsamındaki görevlerimizi unutmadan kendi yönelimimize uygun çalışmalarımızda da yoğunlaşmalıyız. Egemenlerin saldırılarındaki asıl amaç, ezilenlerin kendi gücünün farkına varmasını engellemektir. İşçi ve emekçileri, ücretli kölelik ilişkisine, ezilen ulus ve azınlık milliyetleri hakim ulus ırkçılığına ve şovenizme mahkum etmektedir. Türk devletinin gerillaya dönük saldırıları; işçi, köylü, kadın, LGB-Tİ+ ve gençliğin gelişen demokratik hak ve özgürlük mücadelelerine karşı estirmiş olduğu devlet terörü tam da bu anlayışın ürünüdür.

Dolayısıyla her protesto, her direniş ezilenlerdeki dinamik enerjinin birleşik bir tarzda açığa çıkarılmasına hizmet eder. Bu nedenle egemen sınıfların sözcüleri, kiralık kalemşörleri bu haklı ve meşru eylemleri karalamak için her türlü yalana başvurmaktadırlar. “Dış güçlerin kışkırtması”, “provokasyon”, “Yeni Gezi kalkışması”, “FETÖ parmağı” vb. bu kirli kalemler tarafından devreye sokulmaya başlandı. Ancak biliyoruz ki, Gezi haklı ve meşru bir idi, baskı ve zulmün olduğu her yerde Geziler karamsarlığa karşı umuttur ve de bunu engellemeye egemenlerin gücü yetmedi, yetmeyecektir.

Kavgada
Ölümsüzleşenler

Ali Yılmaz: 1956 yılında Bingöl’ün Kiğı ilçesi Okçıyan köyünde dünyaya gelen Ali Yılmaz, Proletarya Partisi’nin düşüncelerini benimseyerek mücadeleye atıldı. 30 Kasım 1978’de faaliyet yürüttüğü semtlerden Maltepe Gülsuyu’nda kendi imal ettiği bir bombanın kaza sonucu patlaması üzerine yaralandı. Yaralı bir şekilde işkenceye alınan Ali Yılmaz, halka ve devrime olan inancıyla işkencecilere kök söktürdü. Ali Yılmaz 24 Aralık 1978’de katledildi

İbrahim Kır: Dersim Pulur (Ovacık) doğumlu İbrahim Kır, Proletarya Partisi ile İstanbul’da işçilik yaptığı dönemlerde tanıştı. Aralık 1980’de faaliyetlerinden dolayı gözaltına alındı. Günlerce süren ağır işkencelerden sonra İbrahim Kır’dan hiçbir şey alamayacağını anlayan işkenceci katiller çareyi onu katletmekte buldular.

Sedat Özkaradağ: Adana Hapishanesi’nde tutsak olan Sedat Özkaradağ Proletarya Partisi tutsaklarının kaldığı 2. Koğuş’ta faşist cunta askerlerinin işkencesi sonucu 27 Aralık 1980 tarihinde işkencede katledildi.

Abdurrahman Meral: Aralık

1993’te İstanbul’da yakalandığı kanser hastalığına yenik düştü.

Artvin Borçka Şehitleri

3 Ocak 1994 tarihinde kış için barınak hazırlıkları yapan halk ordusu gerillaları Nilüfer Atav’ın nöbette olduğu bir gün, düşmanın yoğun kuşatmasını fark edip, hemen mevzilenerek çatışmaya başlarlar. Ansızın neye uğradığını anlayamayan düşman güçleri, diğer gerillaların da mevzilenip saldırmasıyla panikleyerek geri püskürtülür. Bu durumdan yararlanan gerilla, çatışma bölgesini terk eder. Birliğin sağlıklı bir şekilde çekilmesini Nilüfer Atav mevzilendiği yerden düşmanı sürekli kurşun yağmuruna tutarak sağlamıştır. Bu çatışmada birliğinden ayrı düşen Nilüfer Atav ve Adem Asal, gerilla birliğiyle ilişkiye geçmek için hiç zaman kaybetmezler. Bunun için tüm kanal ve olanakları kullanırlar. Ancak 3 Ocak 1994 tarihinde Artvin’in Borçka ilçesine bağlı Uğur köyünde düşman güçleriyle tekrar karşılaşırlar. Çıkan çatışmada Nilüfer Atav şehit düşerken, Adem Asal yaralı olarak tutsak düşer ve 9 Ocak 1994’te işkencede katledilir.

“Hindistan Devrimi ve HKP(Maoist)’le Enternasyonal Dayanışma!”

Türkiye Komünist Partisi Marksist- Leninist MK SB, “Hindistan Devrimi Ve HKP (Maoist)’le Enternasyonal Dayanışma!” başlıklı açıklama ile HKP(-Maoist)’e dönük saldırılara karşı dayanışmada olduklarını dile getirdi.

TKP-ML MK SB yaptığı açıklamada, HKP(Maoist)’e yönelik saldırılara karşı dayanışma içinde olduklarını dile getirerek, “Hindistan halkı başta olmak üzere, enternasyonal proletaryaya ve ezilen dünya halklarına güç ve umut verdi. HKP(M) önderliğinde devrimci güçlerin bu karşı devrimci saldırıları boşa çıkartacağına inancımız tamdır!” dedi.

Açıklama, “Faşist Hindistan devletinin ve Brahmanik Hindutva faşist Modi hükümetinin, Hindistan devrimine yönelik saldırıları artarak sürüyor. Hindistan devriminin öncü ve önder partisi olan Hindistan Komünist Partisi (Maoist)’e ve partinin önderliğinde savaşan Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu’na yönelik son aylarda artan bir şekilde askeri saldırıların yanında, karşı devrimci propaganda kampanyası da devreye sokuldu.

Brahmanik Hindutva faşist güçleri, Maoist hareket alanlarında uygulamak için Prahar-3 adını verdikleri zalim soykırımcı planı yaptılar. 26 Eylül 2021’de Merkez İçişleri Bakanı Amit Shaw başkanlığındaki 10 eyaletin başbakanları ve üst düzey yetkilileri, Maoist harekete yönelik karşı-devrimci planı açıklamış ve bunu Hindistan’ın orta bölgesinde baskıcı kampanyaların yoğunlaşacağı bir kalkınma planı olarak anlatmışlardı.

Geçtiğimiz günlerde, 3 Kasım’da kuvvetlerin hazır olduğunu ve 24 polis kam-pının Odisha ve Chattisgarh’a yönelece-

ğini açıkladılar” şeklindeki başladı.

Açıklamada, “Partimiz TKP-ML bu karşı devrimci saldırıyı kınıyor ve HKP(Maoist)’e dayanışma mesajını iletiyor” denilerek, dayanışma mesajını dile getirdi.

Açıklama şu şekilde sona eriyor; “Partimiz TKP-ML, HKP(M)’ye ve şehit yoldaşlarımızın ailelerine başsağlığı di-liyor, derin üzüntülerini iletiyor.

Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın devrimci hatıralarını başta Türkiye Demokratik Halk Devrimi mücadelesi olmak üzere enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya halklarının, Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm mücadelesinde yaşatacağımızın bilinmesini istiyoruz.

11 Kasım’da HKP(M) MK üyesi Yol-daş Kisanda (Prashanth Bose) ve MK üyesi Sheela Marandi, Jharkhand’ın Sa-raikela kasabasında tutuklandı. Yoldaş Kisanda 76 yaşında, göz problemleri, prostat, şeker hastalığı tedavisi gördü-ğü bir sırada tutuklandı. Partimiz TKP-ML, yoldaşların tutuklanmasını ciddi bir şekilde kınıyor! Yoldaşlarımız derhal serbest bırakılmalı ve tedavileri sağlan-malıdır!

Hindistan devrimi, son 50 yıldır Brahmanik Hindutva faşist güçlerinin bu türden barbarca soykırım saldırı-larına karşı koydu ve ilerledi. Hindistan halkı başta olmak üzere, enternasyonal proletaryaya ve ezilen dünya halklarına güç ve umut verdi.

HKP(M) önderliğinde devrimci güç-lerin bu karşı devrimci saldırıları boşa çıkartacağına inancımız tamdır!”

Konferans | “Güçlü Bir Örgütlülükle Daha Büyük Adımlar Atalım!”

TKP-ML Avrupa Komitesi, “Güçlü Bir Örgütlülükle Daha Büyük Adımlar Atalım şiarıyla düzenlediğimiz, Avrupa Konfe-ransımız başarıyla gerçekleştirildi!” söz-leri ile yaptıkları konferansı duyurdu.

tkpml.com sitesinde yer alan haber-de, “Partimizin 24 Nisan 2019 tarihinde açıkladığı 1. Parti Kongremiz, tüm fa-liyet alanlarının yeniden ve daha ileri düzeyde örgütlenmesi için konferanslar düzenlenmesi kararı almıştı.

Bu karar alanımızda, faaliyetimizin geniş katılımı ve en demokratik biçimde ele alınıp tartışılması, geliştirilmesi ve somut kararlarla güçlendirilmesi için ça-lışmalara başlanması şeklinde ele alındı ve Kongre kararına uygun olarak başla-yan tartışmalar nihayetinde bir konferans ile sonuçlandı.

Partimiz, 50 yıllık Avrupa faaliyetin-de benzer şekilde birçok toplantı yapmış, tartışmış, eleştiri-özeleştiri mekanizması-nı işletmiş, kararlar almış, pratiğe giriş-miş ve biriktirdiği tecrübeyle bugünlere gelmiştir. Bu tecrübe ışığında gerçekleştirilen Avrupa Konferansımız bu anlamıyla tarihi bir adım olmuştur” deniliyor.

Açıklama “Bu konferansla, hem genel olarak Batı Avrupa’daki örgütlenme an-layışımız ve çalışma tarzımıza ilişkin so-runları tartışıp bilince çıkarma; alanla-rın-yerellerin sorunlarını-tikanıklarını ve eleştirilerini geniş örgütlü güçlerle tartı-şıp eksikliklerimizi görme; politik seviye-mizi geliştirme ve tüm düzeylerde örgütlü yoldaşların katkısını sağlama açısından önemli bir adım attık.

Avrupa’da Parti Çalışması; ‘Tara-far’, ‘Milan’ ve ‘İleri Milan’ tanımla-

rı ve görevleri, güvenlik sorunu ve kitle çalışması, kadın ve gençlik çalışmaları vb. üzerine hazırlanan tartışma yazıları iç yayın organımız Komünist’te yayınlan-mış; bu yazılar üzerinden iç tartışmalar yapılmış ve seçilen delegelerle Konferan-sımız gerçekleştirilmiştir. Bölge Komite-lerinde yer tüm kadın yoldaşlar ve genç-lik komitesinde yer alan genç yoldaşlar delege seçimine katılmadan doğrudan konferansa katılım sağlamıştır” sözleriyle devam etti.

“Yakına ve ileriye doğru bir adım olacak ve örgütümüzü güçlendirecektir” denilen açıklama şöyle devam ediyor; “Konferansımız tüm bu başlıklarda yapı-lan tartışmalar, konuların özetlenmesi ve karar başlıklarının tek tek okunmasıyla başarıyla sonuçlandırılmıştır.

Elbette bir konferansla alandaki tüm sorunların, açmaz ve sıkıntıların çözül-meyeceğinin, istediğimiz tüm adımların atılamayacağının bilincindeyiz. Ancak şunun da bilincindeyiz ki; tartışma sü-recinin ardından alınan kararların hızlıca kolektif bir şekilde hayata geçirilmesi ve süreklileştirilmesi, önemli ve ‘Yakına ve İleriye’ doğru bir adım olacak ve örgütü-müzü güçlendirecektir.

Konferansımız farklı fikirlerin çatış-tığı, önerilerin zenginleştirdiği ve belli düzeyde bir netleşmenin yaşandığı bir ‘ilk adım’ olarak politik anlamda önümüzdeki sürecin açıldığı, örgütsel anlamda belli bir yetkinleşmenin yakalandığı bir araç olarak görülmeli ve tüm yoldaşlarımız hızlıca sonuçları kavrayarak hayata ge-çirmenin pratiğine girişmelidir.”

Mao'da Felsefenin Temel Sorusu-2/2

Felsefenin bilgi sınırı, insanın toplumsal faaliyetinin toplamı kadardır. Ancak, çarpıtma yoluna gidenlerin ya da anlamayanların felsefesi; insanın toplumsal pratiğinin bilgi sınırını geriye çekerek ya idealizmin çukuruna gömüyorlar ya da mekanik materyalizmin dar sınırları içine sıkıştırıyorlar.

Mao'nun yukarıdaki açıklaması, Marx'ın, Kapital 1. Cildin "Almanca İkinci Baskıya Sonsöz"ünde söyledikleriyle örtüşür:

*"Benim için ise, tersine, fikir maddi dünyanın insan aklında yansımasından ve düşünce biçimlerine dönüşmesinden başka bir şey değildir."*⁷

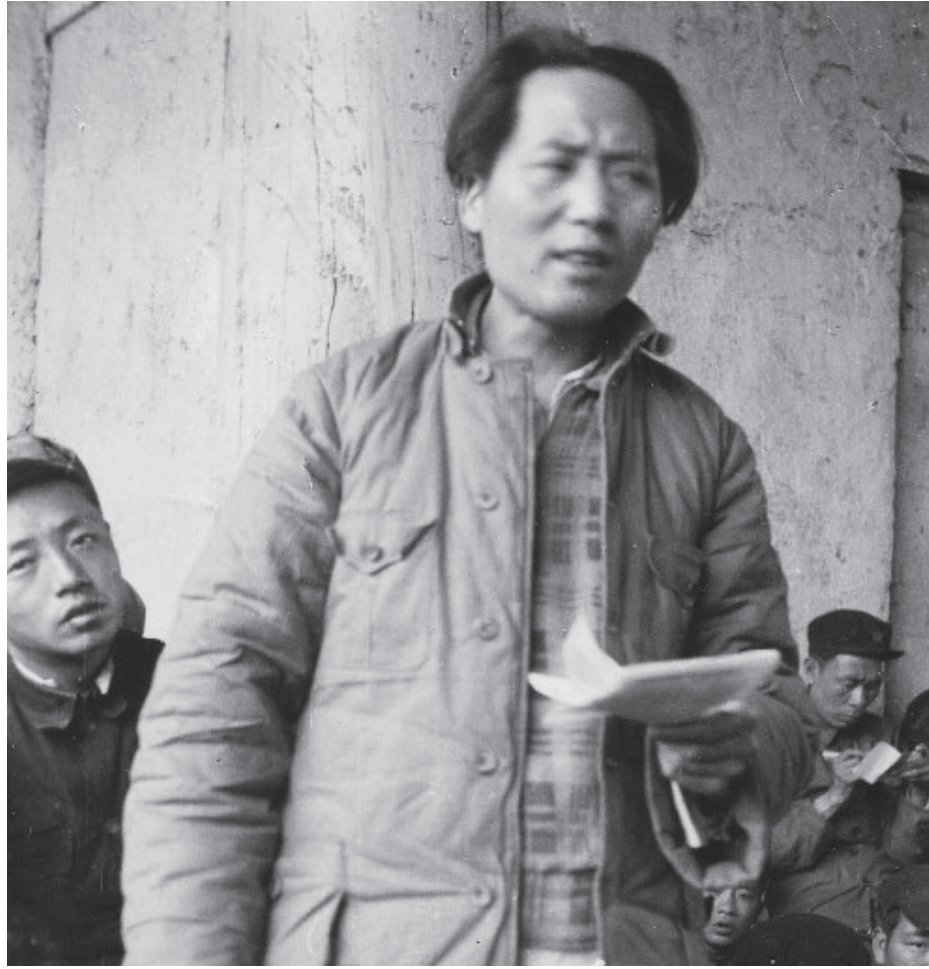
Mao, materyalist bilgi teorisini açıklarken, algısal bilgidен ussal bilgiye nasıl ulaşıldığını ve materyalist bilgi teorisinin nesnel gelişimini, Pratik Üzerine adlı makalesinde örnekler vererek açıklar ve bu konuda Marksizm'in hazinesine önemli katkılar yapar. Bunlar, Marksistler için önemli açıklamalar olmasına karşın, Mao'da "idealizm" arayanlar için hiçbir şey ifade etmez. Çünkü onlar, diyalektik materyalist felsefeyi dar kalıplar içine sokarak mekanik materyalistlerin kapısından içeri bakarak yorum yaparlar.

Mao'dan;

b) *"Ussal bilgi algısal bilgiye dayanır, ama algısal bilginin de ussal bilgiye vardırılması gerekir; diyalektik materyalist bilgi teorisi budur."*

*"Eğer diyalektik materyalist bilgi hareketi ussal bilgide duracak olsaydı, sorunun yalnızca yarısı çözülmüş olurdu. Üstelik Marksist felsefeye göre bu, sorunun daha az önemli olan yarısıdır. Marksist felsefe, işin en önemli yanının, nesnel dünyanın yasalarını kavramak ve böylece nesnel dünyayı açıklayabilir duruma gelmek değil, bu yasalara ilişkin bilgiyi dünyayı değiştirmek üzere etkin bir biçimde uygulamak olduğunu savunur."*⁸

Bu görüşler Mao'ya ait. Ancak, bu görüşler inkarcı mekanik dogmatikler tarafından yok sayılıyor ve Mao'da var olana "yok", kendilerinde "yok" olana ise "var" dememizi bizden bekliyorlar. Her ne kadar Hegel, "yok" "var"ın "karşıtı"dır dese de, mekanikler; "nasıl olur da olmayan bir şey varın karşıtı olabilir" diyerek, materyalist felsefeyi güdükleştirme, düşüncenin diyalekti-

ğini ise "hareket"siz bırakmayı ve bu hareketsizliği ise materyalist diyalektik olarak yansıtmaya çalışıyorlar. Oysa, **diyalektik; madde ve düşünce hareketinin bilimidir.** Nesnelerin ve onların yansımalarının hareketinin sıradanlaştırılması, daha baştan, nesnel dünyanın yasalarının kavranmasının önünün tıkanılmasının yöntemini seçmek demektir.

Beş şık olarak, yukarıda sıralanan görüşler, aynı zamanda Mao'nun, düşüncenin diyalektiğinin açıklamasıdır. Mao, düşüncüyü gerçeğin biricik yaratıcısı olarak ele almaz, tersine, gerçeğin açıklaması olarak ele alır. Çıplak gerçeğin kendisi, yani maddenin hareketi nesnel diyalektikse, onun beyine yansımaları ve düşünce olarak ortaya çıkması ise öznel diyalektiktir.

İşçi sınıfına, sınıf bilincinin dışarıdan götürülmesi, emek-sermaye çelişmesinin nesnel olmadığı anlamına gelmez. Bu, kapitalist toplumun nesnelliğinden kaynaklanırken, bu nesnelliğin diyalektiğidir. İşçi sınıfına dışarıdan bilinç verilmese de, emek-sermaye çelişmesi vardır ve bu çelişme burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf savaşımı anlatır. Bu çelişkiyi kapitalist üretim

ilişkileri yaratır. İşçi sınıfının bu savaşımı daha ileri götürmesi ve bu çelişmeyi, tam yerine, siyasal iktidarı alma mücadelesine dönüştürmesi için ona dışarıdan sınıf bilinci taşınması gerekir. İşte, bilinç götürme işi ise diyalektiğin özneliği ile ilgilidir. Engels'in felsefenin temel sorunu; "varlıkla düşünce ilişkisi" dediği şey de budur.

Mekanik materyalistlerin bilince çıkaramadıkları ve varlık-düşünce ilişkisinde eksik bıraktıkları noktalar bunlardır. Ve onlarda, düşüncenin diyalektiği kaybolmuş ve bilgi, algısallık düzeyi ile sınırlı kalarak, ussal bir aşamaya ulaşmamıştır. Mao'nun belirttiği gibi ussal bilgiye ulaşan bilginin hareketi, pratiği değiştirmek için uygulanmazsa çelişki çözümlenemeyecektir. Ya da maddenin yansımaları olan düşünce, bir yansıma olarak kalır ve tekrar pratiğe geri dönmeyiz.

İşte, mekaniklerin kavrayış biçimleri!

Bu nedenle de Mao'nun Pratik Üzerine adlı makalesindeki derinliği ve açıklamayı bilince çıkarmaktan uzaklar. Oysa, bir basit meta üretiminin açıklamasından yola çıkan Marx, onun basit

hareketiyle yetinmedi, bilgiyi derinleştirdi, soyuttan somuta gitti, düşüncenin hareket alanını genişletti ve ortaya kapitalist toplumun bütünsellikli bir analizini, işçi sınıfının bilimini ve daha genel anlamda söylenirse; insanlığın, kapitalizmin köleliğinden kurtulup kendini özgürleştirmesinin bilimini ortaya çıkardı.

Bu bakış açılarının ortaya koyduğu gerçek; herkesin (ve tabi ki her sınıfın) aynı soruna nereden baktığıyla yakından ilgilidir. Baktığı sınıfsal pencereye göre de şeylerin çözümlemelerine gidiyorlar. Yani, tek yanlı. Bir şeye çok yönlü bakma kapasitelerinin sınırını oldukça daraltıyorlar. Birinci eleştiri, mekanikçi-dogmatik orta yolculardan geliyor, ikinci eleştiri ise Hocacılardan. Bu ortaklaşa bakış açısı, onları, Mao felsefesi karşısında; madde ve düşünce arasındaki ilişkiyi mekanik materyalist bakış açısıyla ele almalarında buluşturuyor.

Daha en başta Marx'ın ünlü belirlemesinden kısaca aktardığımız; *"İnsanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilincini belirleyen şey, toplumsal varlıklarıdır"* bu belirlemeler ile gözardı ediliyor. Bunu kendileri tekrarlayınca Marksist oluyorlar, Mao tekrarlayınca "hatalı", "eklektik" ya da "idealist" oluveriyor. Bir kere de olsa aynaya bakmak da yarar var. Çünkü aynı anda aynaya bakan kendinizle kendinizin olmadığınızı görebilirsiniz. Ya da Hegel'in deyimiyle söylersek, aynı anda hem kendin hem de bir başka kendiniz olabilirsiniz.

Ya da bu tür görüş sahipleri Mao'dan, Marx, Engels, Lenin'in bire bir yazı olarak da kopya etmesini bekliyorlar. Mekanik materyalist ve dogmatikler kitabı hareket ederler. Bu nedenle de onlara, Mao'nun açıklamaları, verdiği örneklemeler ve Marksizm'i geliştirici yönleri, kendi sığ düşünsel kapasitelerine ağır geliyor, kabul edemiyorlar. Ellere birer cetvel almışlar, ölçüp biçiyorlar. Düşünceleri kısa gelince, kendi düşüncelerini dar kalıplardan kurtarmak ve diyalektik materyalist temelde daha geliştirme yerine, algısal bilginin ussal bilgiye ulaşmasının önüne engeller koyuyorlar. İnsan bilincini algısal bilgiyle sınırlamanın teorisini, materyalist bilgi

teorisi olarak önümüze konuyor. “Maddenin hareketini (ve elbette, toplumsal varlığın hareketini) yarıda kesiyorlar” derken, bundan söz ediyoruz.

Anti-Maocu akımların ya da kendilerine ML diye adlandırıp, Mao’yu ML dışında görenler ve de göstermek için özel çaba harcayanlar, Mao’nun “Pratik Üzerine” ve “Çelişmeler Üzerine” adlı makalesi üzerinde de epey gereksiz gümbürtü kopardılar. Bu gürültüyü neden kopardıklarını kendilerinin de anlamadığı açıktır. Bu çiğ revizyonist gümbürtünün kaynağı Enver Hoca’nın Marksizm’den sapmasıydı. Daha doğru bir tanımlamayla; döneklikti! Ancak, Marksizm’in ortaya çıkışından beri, materyalist diyalektiğe karşı direnen ve onu idealizmle yakınlaştırmaya çalışan akımların varlığı da hiç eksik olmadı. Bu da yine, toplumsal varlığın toplumsal düşünceye ve toplumsal varlık içindeki sınıfların toplumsal düşünce içindeki sınıfsal yansıması olarak görülmelidir.

Mao’nun diyalektik tanımlaması: “Şeylerdeki çelişme yasası, yani karşıtların birliği yasası, materyalist diyalektiğin temel yasasıdır. Lenin, ‘gerçek anlamda diyalektik, nesnelerin özündeki çelişmelerin incelenmesidir’ demişti.”⁹ Ve yine Lenin, “Kısaca diyalektik, karşıtların birliği ilkesi olarak tanımlanabilir ve bu ilke, diyalektiğin çekirdeğidir” demişti.

Ve aynı Mao, karşıtların birliğinin göreceli, mücadelenin de esas olduğunu vurgular. Mao’yu, idealist düşünce tarzına sahip ya da maddeyi esas almıyor diyenlere karşı şunu söyler: “Çünkü bu dünyada hareket halindeki madde dışında hiçbir şey yoktur ve bu hareket belli biçimler almak zorundadır.”¹⁰

Mao’yu idealizmle suçlamaya çalışanlara, yine Mao’dan bir alıntı daha aktaralım ki, kendilerinde var olan, tersten idealizmin kaba yansımalarının ne olduğunu görebilsinler: “...Doğru bilgiye; olgudan bilince, sonra tekrar olguya, yani uygulamadan bilgiye, sonra yine uygulamaya gidiş süreci birçok kez tekrarlanarak varılabilir. Bu, Marksist bilgi teorisidir...”¹¹

Mao, ÇKP içindeki küçük burjuva görüşleri eleştirirken; “...Doğru düşüncelerin sosyal pratikten, ama yalnızca pratikten; üç çeşit pratikten, üretim için mücadeleden, sınıf mücadelesinden ve bilimsel tecrübeden geldiğini”

vurgular.¹²

“Kavramlarımızdaki her farklılığın nesnel bir çelişmeyi yansıttığı kabul edilmelidir. Nesnel çelişmeler öznel düşüncede yansılar ve bu süreç, kavramların çelişmeli hareketini oluşturur; düşüncenin gelişmesini sağlar ve insan düşüncesindeki sorunları durmadan çözer.”¹³

Bu alıntılarda Mao’nun maddeyi yadsıdığı ve düşünceye öncelik verdiğine ilişkin bir yaklaşım var mı? Elbette yok. “Bu dünyada hareket halindeki madde dışında hiçbir şey yoktur” diyen birine “idealist” damgasını vurmak ya düşünce zavalılığı ya da kendi idealistliklerini gizlemek amaçlı olabilir. Art niyet ise düşünceden ayrı olmayacağı için, sorun niyet değil, ideolojik duruş ve ondan ayrı olmayan sınıfsal bakış açısıyla ilgili olanıdır.

Mao, Çin toplumunu tahlil ederken, öznel düşüncelerden değil, verili koşulların nesnelliğinden hareket etmiştir. Buradan Çin devriminin strateji ve taktiklerini ve her aşamada ve her anda ise siyasal taktikleri yeniden ve yeniden belirlemiştir. Yani, diyalektiği çok iyi kullanmıştır. Ayrıca, Çin Devrimi’nden sonra da düşünceleri ön plana çıkarıp nesnelliği ikinci plana atsaydı ya da bazılarının dediği gibi, “düşünce belirleyici” mantığından hareket etseydi, önce

“demokratik devrim” ve peşinden “sosyalist devrim”e geçilmesini değil, sosyalizmi de atlayıp “komünist toplumu kuralım” derdi. “Nesnel koşulları her zaman belirleyen düşüncedir”, “alt yapı üst yapının üzerinde şekillenir” biçiminde bir düşünce sahibi olan kişi bunu yapardı ya da böyle bir yöntem izlerdi. Mao’yu “idealizm”le itham edenlerin böyle bir kurgu içinde olmaları da gerekirdi. Ama nedense, Mao, Çin’in somut, yani ekonomik ve siyasal koşullarına göre hareket etmeye özel bir önem verdi. Hem, nesnel koşulları küçümseyen sol dogmatiklerle, hem de nesnel koşulları olduğundan büyüten, özneyi, yani proletaryanın ve köylülüğün gücünü küçümseyen sağcılarla mücadele etti.

Mao’nun bilimselliği, diyalektik materyalist yöntemi ve bu yöntemle ele aldığı sorunları derinlemesine analiz etmesi, açıklaması, bazı dogmatiklerin kaba materyalistlerin hafızasının içine sığmadı. Bunlar hep mekanik materyalist olarak kaldılar. Oysa, Mao, özneyi ve düşünceyi nesnenin önüne çıkarmadı. Çin’in sosyo-ekonomik koşulların somut analizinden, proletaryanın önüne çözebileceği görevleri koydu. Marx’ın dediği gibi; “insanlık, kendi önüne çözüme bağlayabileceği sorunları koyar”, daha fazlasını değil ve buna eklenebilecek olan şey; insanlık kendi yaşadığı

maddi sürecin düşünceleriyle sorunlarını çözebilir. Bu bağlamda, Mao’nun felsefesi, nesnel dünyanın yansıması olmayan düşüncenin değil, tersine, işçi sınıfıyla burjuva sınıfı arasındaki sınıf mücadelesi pratiğinin okulundan çıkmıştır.

17 Ekim Rus Devrimi’nden sonra, burjuva toplumuna yönelik devrimci eleştiri ve pratik değişim, Mao önderliğinde gerçekleşen Çin Devrimi’yle gelmiştir. Lenin’in Marksist felsefesi nasıl ki, Rus Devrimi’ni yaratmışsa, Mao’nun ML felsefesi de Çin Devrimi’ni yaratmıştır. Birinci devrim, Marksizm’in Leninist ilerlemesini sağlarken, ikinci devrim Marksizm-Leninizm’in Maoist ilerlemesini sağlamıştır. Burjuva toplumunun temeline yönelmiş bu radikal devrimci gelişmelerin reddi mümkün değildir. Yani, Lenin önderliğinde 17 Ekim Devrimi’nin burjuva toplumuna temel eleştirisi neyse, Mao önderliğindeki Çin Devrimi’nin temel eleştirisi de odur.

Mao’nun tüm açıklamaları ve çözümleri diyalektik materyalist ve tarihsel materyalist teoriye göre olmuştur. Bu nedenle Mao; “pratiği fikirlere göre değil, fikirlerin oluşumunu maddi pratiğe göre”¹⁴ açıklamıştır. Ve Mao’yu “idealist sapma” içinde görenlerin, Mao’nun bu önermenin dışında hareket ettiğini göstermeleri gerekirdi. Böyle bir yaklaşım onlarda yoktur. Oysa, ortada hem teorik hem de devasa pratik gerçeklik vardır.

Enver Hocacı akımlar, Hoca’nın adını kullanmaktan vazgeçmelerine karşın, onun dönekliğinden sonra oluşturduğu revizyonist-mekanik düşüncelerini devam ettiriyorlar. (Bitti)

7- Karl Marx, Kapital 1, s. 26, “Almanca İkinci Baskıya Sonsöz “den, Birinci Baskı, Sol Yayınları

8- Mao, age, s. 38, aç Y.K.

9- Mao, age, s. 396

10- Pekin Review No 27, 1971, İki Uç Teorisi adlı makaleden

11- Mao, age, s. 404

12- Mao’nun, Doğru Düşünceler Nereden Kaynaklanır adlı makalesi, 1963

13- Hongq dergisi, 1973, 12. Sayı, Felsefe Üzerine 4 Yazı, s. 53

14- Mao, age, s. 402

DENEYİM | Damlaları Fırtınaya Çevirelim, Emek Mücadelesini Büyütelim

Daha önce biraraya geldiğimiz, birlikte birçok iş yaptığımız devrimci ve ilerici kurumlarla tekrar biraraya gelerek ekonomik krize dair ne yapabileceğimiz konusunda aldığımız toplantılar sonucu “işçi ve emekçi buluşması” örgütlenme fikri ortaya çıktı. **“İnsanca ve onurlu bir yaşam için işçi ve emekçiler buluşuyor”** şiarıyla 12 Aralık’ta Bornova Cumhuriyet Meydanı’nda bir eylem kararı alındı. İzmir’deki birçok sendika, ilerici parti ve DKÖ ziyaret edildi. Amacımız süreci olabildiğince çok kurumla, işçi ve emekçiyle beraber örgütlemektir. Tüm bu toplantı ve çalışmalarından sonra 17 Kasım Çarşamba günü Karşıyaka’da bir açıklama ile çalışmalarımızın startını verdik. Çalışmaların çoğunluğunu işçi-emekçilerin yoğun olduğu alanlarda, işçi havzalarında, şantiyelerde, fabrika çıkışlarında yoğunlaştırma kararımız vardı.

Uzun zamandır bu gibi çalışmaların olmadığı, olsa bile sönük kaldığı bir dönemdeyiz. İşçi ve emekçiler ile bağımızın zayıf olduğu ve birçok arkadaşımızın daha önce bu tarz çalışmalarda yer almadığı gerçeği vardı. Onun için bir taraftan heyecanlıyken bir taraftan da nasıl yapacağımız konusunda endişelerimiz vardı. İşçilerle nasıl diyalog kuracağımıza, bizi nasıl karşılayacaklarına, emeğimizin karşılığını alıp alamayacağımıza dair endişelerdi bunlar. Ayın 12’sine kadar bir çalışma takvimi çıkardık tüm kurumlarla. Biz de çıkartılan takvim doğrultusunda ayrıca haftalık olarak kendi takvimimizi çıkarttık ve iş bölümü yaptık. Ana çalışmamızı bildiri dağıtımı ve afişler oluşturmuyordu. İlk pratiğimiz deklarasyon açıklamasından sonra DİSK’in çağrıcısı olduğu 18 Kasım’daki “Geçinemiyoruz” mitingine kurumlar olarak gitmek oldu. Mitingde hem 12 Aralık çağrısını yaptık hem de bildirilerimizi dağıttık.

Ardından işçilerin yoğun olduğu alanlarda çalışmaya başladık. Bu doğrultuda Halkapınar Metro İstasyonu’nda sabahın erken saatlerinde yani işçi ve emekçilerin işe gidiş saatinde bildiri çalışması yaptık. İlk çalışma olduğu için önemliydi ve

verimliydi ancak bir süre sonra belli bir rutin ortaya çıktı. Keza merkezi olarak önümüze koyduğumuz Şirinyer-Karşıyaka çalışmaları için de bunu söylemek mümkün. Fahrettin Altay’dan başlayıp Çiğli’ye kadar İzmir’in ana hattını oluşturan afiş çalışması da oldukça önemliydi. Ama hava koşulları önemli oranda engelledi bizi.

Göçmen işçiler; Bir Türkiye gerçeği!

Gelelim bizi heyecanlandıran işçi havzaları çalışmalarına. Öncelikle önümüze koyduğumuz çalışma alanlarını sıralayalım; Serinkuyu-Soğukkuyu işçi durakları, Işıkkent ayakkabıcılar sitesi, Begos, Çiğli ve Aliğa işçi havzaları öncelikli alanlarımız oldu. Tüm bu çalışmalarda geniş katılım önceliğimizdi ama koşulların buna elverişli olmadığı zamanlar da oldu. Bunun için de haftalık olarak birbirimize çalışmalardaki deneyim ve heyecanımızı aktarmaya çalıştık.

Serinkuyu-Soğukkuyu işçi durakları ve yine aynı gün içerisinde olan Çiğli işçi havzası çalışmaları deneyimlerini aktarmaya çalışacağım. Sabahın erken saatlerinde yani işçi-emekçilerin işe gidiş saatlerinde başlayan çalışmaya yoğun bir ilgi oldu, uzun zamandır kimsenin böyle bir şey yapmadığını direk işçiler aktardı. Yine aynı gün içerisinde Çiğli’de işçi fabrikaları önünde bildiri dağıtımı yapıldı, burada birçok fabrika işçisine ulaşıldı ve olumlu dönüşler alındı. Çiğli’deki çalışmada Metal İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Totomak Fabrikası’nda Metal-İş Sendikası tarafından çalışmamız engellenmek istendi; işçilere bildirileri almaları için baskı yapıldı, özel güvenlik engellemeye çalıştı ama bunlara rağmen işçiler bildirilerimizi aldı.

Sonraki çalışma ise Begos çalışmasıydı. Yine sabah erken saatlerde yapılan bir çalışmaydı. Bu çalışmanın en iyi yanı, işçilerin çalışmaya katılan arkadaşlarla kurduğu diyalog olmuştur. Son havza çalışması olan Işıkkent Ayakkabıcılar Sitesi

çalışması ise bir anlamda Türkiye gerçeği gözler önüne seren bir çalışma oldu. Bildiriye ve bize yoğun ilgi vardı. İzmir’de ayakkabıcılar sitesini herkes duymuştur. Otobüsten indiğimizde bizi Afrikalı göçmenler karşıladı. Onların yanına varıp ve bildirileri dağıtmaya başladığımızda bölgede dünden bugüne değişen tek şeyin daha fazla sömürü olduğunu gördük. Kayıtdışı olarak nitelendirilen işçi-emekçilerin yoğun olduğu bir yerdir ayakkabıcılar sitesi.

Her sokağında farklı ülkelerden göçmen işçiler ile karşılaşsınız. Örneğin bildiri uzattığım bir Suriyeli göçmen, bildiriye iş ilanı zannetmişti. Ona 12 Aralık’taki buluşmadan bahsettim, o ise bana *“Oraya gelirsem iş bulacak mıyım?”* diye sordu. Bildirilerimiz bittikten sonra duranga tekrar geldiğimizde Afrikalı arkadaşlar oradaydı, gündelik iş arıyorlardı ve çoğunlukla hamallık işi yapıyorlardı.

Aynı gün son çalışmamızı Bornova Metro’da bildiri dağıtımını yaparak bitirdik. Pazar gününe hazırlanmaya başladık onun için öncelikle bir pankart hazırlamamız gerekiyordu ve biz de cumartesi günü bir pankart hazırladık.

Umudumuzu koruyoruz!

Her şey hazırды ve yarını beklemeye başladık ama hepimizin kafasında aynı sorular; “Acaba nasıl olacak? Yağmur çok

etkiler mi?” vb...

Bir aylık emeğimizin final günü için hafta içi sürekli hava durumunu kontrol ediyorduk. Pazar günü şiddetli yağmur göstermesine rağmen bilen bilir İzmir’in havasına güven olmaz. Etkinlik saat 14’te başlayacaktı ama biz orada daha erken olacaktık. 12:30 gibi Bornova Büyük Park’taydık ve insanlar da yavaş yavaş gelmeye başlamıştı.

Bu arada yağmur da şiddetli bir şekilde yağmaya devam ediyordu. Sloganlar atılarak meydana doğru yürünmeye başlandı. Polisin bir iki cılız uyarısına rağmen sloganlarla meydana girildi. İlk olarak alana giriş yapan kurumların şiarları okunarak adları anons edildi. Etkinlik giriş konuşması ve saygı duruşu ile başladı, sonra işçi-emekçi buluşmasının ortak basın metni okundu. Eylem şiddetli yağmura ve soğuk havaya rağmen coşuklu bir şekilde devam ediyordu. Sonra bir arkadaş Bıçak Kemikte şiirini okudu ve birçok iş kolundan arkadaşların konuşmaları oldu. Konuşmalar bittikten sonra da müzik açılarak sloganlar eşliğinde halaylar çekildi. Beni hayrete düşüren ve mutlu eden şey hava koşullarına rağmen herkesin heyecan ve umudunu koruduğu görmektir. Şiarımızda da dediğimiz gibi o gün o meydana düşen tüm damlaları fırtınaya çevirme ve emek mücadelesini büyütmektir.

İzmir’de İşçi-Emekçi Buluşması: Sokağa, Eyleme, Direnişe!

İzmir’de aralarında Partizan’ın da olduğu devrimci ve ilerici kurumların bir süredir çalışmasını yürüttüğü işçi ve emekçi buluşması, 12 Aralık günü **“Sokağa, eyleme, direnişe... Sömürü, rant, talan, savaş düzenine karşı birleşelim”** şiarıyla gerçekleştirildi.

Yoğun yağmur altında yürüyüş kolları şeklinde kitle saat 14:00’te Bornova Meydanı’na geldi. Burada ortak basın açıklaması **Çınar Altan** tarafından okundu. Altan, bir avuç asalağın

yaşamını milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamının üstünde tutanların belirlediği asgari ücrete şaşırmadıklarını dile getirerek *“milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamını ilgilendiren asgari ücreti, iktidara ve işçiden kopmuş sendika ağalarının kararına bırakmamak için, insanca ve onurlu bir yaşam talebini mücadele ile gerçek kılmak için yan yana geliyoruz”* dedi.

Ardından işçi ve emekçiler için so-mut taleplerini dile getirdi.

İrkçilik, Egemenlerin Can Simididir

İrkçilik ve ayrımcılık tarih sahnesinden hiç bir zaman inmedi. Geçmişten günümüze kadar dünya coğrafyalarında sosyal ve ulusal özgürlük mücadelelerine karşı gelişen ırkçı ve ayrımcı politikalar, “önleyici bir silah” olarak her daim devreye konuldu. İrkçi şovenist politikalar, her devletin kendi konumuna uygun olarak yürürlüğe sokulmaktadır. Türkiye gibi emperyalizmin yarı sömürgesi olan ülkelerde ya da emperyalist kapitalist ülkelerde ırkçı politikalar farklılık arz etse de özünde egemen sınıfların sınıfsal çıkarlarının korunması amacıyla uygulanmaktadır. Biz bu yazımızda AB üyesi kimi ülkelerde gelişen ırkçı politikaları kısaca inceleyeceğiz.

İdeolojik bir silah olarak egemenlerin kullandığı ırkçılık, AB ülkelerinde gelişerek güçlenmeye devam etmektedir. Kapitalist-emperyalist sistemin yaşadığı ekonomik, politik ve sosyal kriz dönemlerinde ırkçı-faşist politikalar, temel argüman olarak öne çıkmaktadır. Öne çıkan bu ırkçı siyasete, kuşkusuz sermaye sahipleri yön vermektedir.

Diğer yandan mevcut sistem, tüm sorunların üstünü örme için, ırkçı-faşist politikaları devreye sokarak, faşist parti ve örgütleri her dönem arka bahçesinde besliyor ve büyütüyor. Gerekli görüldüğünde sahneye sürülüyor. Bu nedenle geçtiğimiz yıllarda Fransa, Almanya, Hollanda ve Avusturya’da yapılan parlamento seçimlerinde, ırkçı partilerin zaferi ile sonuçlandı. Günümüzde de bu faşist ve ırkçı partiler halen gücünü korumaktadır.

İçinde geçtiğimiz süreçte, karşı karşıya kaldığımız korona virüs pandemisi nedeniyle, alınan kısıtlayıcı önlemleri ve aşı uygulamasını protesto eden ırkçı örgütler, bu dönem bir propaganda aracı haline getirerek, faşist politikalarına amaç edinmektedirler. Bu nedenle, korona virüsün kitleler üzerinde yarattığı kaos, tedirginlik ve baskıyı fırsata çeviriyorlar.

Bugün Avrupa coğrafyasında bu durumu fırsata çeviren faşist parti ve örgütler çoğalarak güç kazanıyorlar. Başta, Almanya’da NPD’nin karışımı olarak, 2013 yılında kurulan ve 26 Eylül’de yapılan federal seçimlerde yüzde 10.3 oy oranıyla (83 milletvekili) parlamentoda yerini alan AfD, AB ülkeleri içinde en güçlü ırkçı parti durumdadır. Sırbistan’da (Sırbistan Radikal Partisi), İsviçre’de (SUP), Avusturya’da (FPÖ-BZÖ), Norveç’te (İleri Adım Partisi) Macaristan’da (JOBBÍK), Çekya’da (ANO), Belçika’da (Ulamms Belang), Danimarka’da (DF), Slovakya’da (SNS), Bulgaristan’da (ATAKA),

İtalya’da (Lega Nord), Yunanistan’da (Altın Şafak-Yunanistan devleti tarafından yasaklandı), Finlandiya’da (Gerçek Finliler Partisi), İngiltere’de (Ukip), Fransa’da (FN), Hollanda’da (PVV) gibi bir çok parti ve örgüt AB ülkelerinde insanlık düşmanı politikaları egemenlerin eliyle sürdürmektedirler.

Kuşkusuz günümüzde ırkçı ve faşist partilerin bu kadar güçlenmeleri elbette ki bir tesadüf sonucu değildir. Tamamen içinde bulunduğumuz tarihsel sürecin siyasal ürünü olarak gelişiyorlar.

Ortadoğu’da emperyalist çıkar çatışmasının doğrudan ürünü olan savaş ve işgaller sonucu yaşanan göç de AB ülkelerinde ırkçı-faşist partilerin gelişmesi için propaganda malzemesi olarak sunuldu. Savaş ile birlikte emperyalist güçler kendilerine yeni sömürü ve kâr paydaları yaratırken, ezilen halkların payına da ölüm, yoksulluk, işsizlik ve yerinden-yurdundan göç etmek düştü. Yıkıcı savaşın mağdurları, kitleler halinde emperyalist kapitalist ülkelerin kapılarına dayanınca, ırkçı ve faşist partiler için bulunmaz bir fırsat ortaya çıktı. Yaşanan trajediyi ırkçı emelleri için bir propaganda aracı olarak kullanan faşist partiler güçlenerek sahneye çıktılar. Bu ırkçı partilerin zehirli politikaları nedeniyle, halklar arasında kin ve nefret tohumlarını ekmeye devam ediyorlar.

TC, Avrupa’da ırkçılığı örgütleyor

Diğer bir önemli konu da kuşkusuz tüm bu ırkçı partilerin ruh ikizleri olan Avrupa’nın birçok ülkesinde örgütlenen ırkçı, dinci ve şovenist göçmen partileridir. Bunlar R.T.Erdoğan için kurulan partileridir. Almanya’da BİG (Yenilik ve Adalet Partisi), AD (Allianz Deutscher Demokraten); Hollanda’da DENK (EEN Nieuwe politische Beweging) -ki bu parti 2017 Mart ayında Hollanda’da yapılan genel seçimlerde yüzde 2.1 oy alarak 3 milletvekili ile parlamentoya girdi-, Fransa’da PEJ (Eşitlik ve Adalet Partisi), Avusturya’da NBZ (Gelecek İçin Yeni Hareket) bu partilerin tamamı R.T.Erdoğan’ın paravan ve uydu partileri konumundadırlar.

Fransa, Hollanda, Avusturya ve Almanya’da yapılan genel seçimlerde bu partiler kendi adıyla seçimlere katıldılar. Seçim propaganda çalışmalarında faşist R.T.Erdoğan’ın söylem ve deyimlerini slogan haline getirdiler. Bu ırkçı, şoven ve dinci partilerin kitle temelini DİTİB ve “Ülkü Ocakları” oluşturmaktadır. Bu gerici parti ve kurumlar, Avrupa’da yaşayan yerli ve göçmen halklara siyaset yapma yerine bulundukları ülkelerde R.T.Erdoğan ve AKP için lobi çalışması yapıyorlar. Diğer taraftan da TC devletine mu-

halif olan bu nedenle yaşamını Avrupa’da sürdürmek durumunda kalmış, tüm kesimlere dönük istihbarat çalışması yapmaktadırlar. Toplanan bilgileri de TC devletine aktarmaktadırlar. Verilen bu istihbarat ve bilgiler doğrultusunda AKP’ye muhalif olan, devrimci, demokrat ve yurtsever kesimlere dönük komplo ve suikast planları yapılmaktadır. Çeşitli gazetelerde çıkan haberlere göre bu maaşlı istihbarat ajanlarının sayısı bugün 8 bin civarındadır.

Bu gerçeklerden hareketle, ismi geçen bütün yerli ve göçmen ırkçı partilerin temelinde sınıfsal karakteri aynıdır.

İdeolojik olarak aynı kaynaktan besleniyorlar. İrkçi ve faşist ideolojinin coğrafyası, mekanı ve zamanı yoktur. Her yerde, her daim rengi aynıdır. Bu temel nedenler ışığında, insanlığın en büyük düşmanı olan ırkçılık ve ayrımcılık güçleniyor. Bu güçlenmeye ön ayak olan egemen sınıflar, geçmişten günümüze kadar faşist, ırkçı parti ve örgütleri bağrılarında korudular, beslediler ve büyüttüler. Bütün ırkçı saldırılar görmezden gelinerek adeta tolere edildiler. Hanau Katliamı’nda olduğu gibi, Almanya’da Federal Başsavcılık, 19 Şubat 2020’de Almanya’nın Hessen Eyaleti’nde bulunan Hanau şehrinde Tobias R. adlı saldırgan 9 kişiyi katletti, akabinde annesini de öldürerek intihar etti. Saldırıyı düzenleyen Tobias R. isimli ırkçı saldırganı yardım eden ya da destekçisi olan kişilere ilişkin delil bulunmadığını ve saldırganın tek başına hareket ettiğinden yola çıkan federal savcılık davaya takipsizlik kararı verdi.

Bu örnek davada görüldüğü gibi, ırkçı saldırılara karşı açılan davalar ya düşürüldü ya da az ve komik cezalarla geçiştirildiler.

Egemenler ırkçı parti ve örgütleri her dönem can simidi olarak kullandılar. Ve kulanmaya devam ediyorlar. Bunun içindir ki günümüzde ırkçı, faşist partilerin program ve söylemlerini “popülistlik, aşırılık ve psikolojisi bozuk kişiler” gibi tanımlamalarla kitlelerin bilincini bulandırmaya çalışıyorlar.

Egemenlerin yaptığı bu manipülatif söylemlerle, ırkçı, faşist parti ve örgütleri ideolojik kökünden kopartarak üstünü örtmektedirler. Yine faşist ve ırkçı saldırıların içini boşaltarak faşizmin insanlığa karşı işlediği suçlarını hafifletiyorlar. İşte egemenlerin ırkçılığa yaklaşımı bu gerçeklerde gizlidir.

Sonuç olarak, bu gerçekler ışığında, Avrupa coğrafyasında tüm yerli ve göçmen kurumların ırkçılığa karşı birlikte, kampanyalar örgütleyerek, ırkçı-faşist saldırıları görmezden gelen egemenleri teşhir ederek, demokratik hak ve özgürlükler için, mücadeleyi yükseltmek temel görevdir.

İstanbul BMG: “Halk Forumunda Buluşuyoruz!”

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) 2 Ocak 2022 tarihinde İstanbul’da “**Yoksulluğa, Sömürüye, İşsizliğe Karşı Birleşirsek Kazanırız**” şiarıyla Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi’nde yapacağı buluşmaya çağrı yaptı.

Yapılan açıklamada, “*Açlığın, yoksulluğun, işsizliğin, pahalılığın yaşamla-
rımızı cehenneme çevirdiği; yarının dahi
hesabını yapamadığımız zor günlerden
geçiyoruz. AKP-MHP faşizmi; kadınları,
LGBTİ+’ları evlere hapsedmeye çalış-
makta, kazanılmış haklarımıza saldır-
makta, Kürt halkına yönelik asimilasyon
ve imha politikaları uygulamakta, genç-
lere geleceksizlik dayatmaktadır. Faşist
AKP-MHP iktidarı bizim emeğimizden
vergi adı altında çaldıklarıyla patronları
finanse ediyor. Zenginlerin vergilerini bir
kalemde silenler, bizlere insanca yaşana-
cak bir ücreti bile çok görüyor. Yoksulluk
sınırının 10 bin TL olarak açıklandığı bir
ülkede asgari ücretin açıklık sınırında tar-
tıldığı bir düzende yaşıyoruz*” denildi.

“Sesimizi, sözümüzü, gücümüzü birleştirelim!”

Açıklama “*Bu düzen partileriyle bir-
likte zenginlerin düzenidir. Koçların, Sa-
bancıların, 5’li imar çetesinin düzenidir.
Unutmamalıyız ki biz işçilere, emekçilere
yoksul halka Saray’dan bakan iktidar
sahiplerinin reva görebileceği tek şey se-
falettir. Onun için birleşmeli ve halk ik-
tidarı için mücadele etmeliyiz. Kendimiz
ve çocuklarımız için daha iyi, insanca
bir yaşam ve gelecek için tek yol budur.
Bu yol için tek yumruk olalım. Onlar
bir avuç, biz milyonlarız. 2 Ocak günü
Birleşik Mücadele Güçleri olarak Kar-
tal’da bulunan Hasan Ali Yücel Kültür
Merkezi’nde Halk forumuna sen de katıl.
Sesimizi, sözümüzü, gücümüzü bBirleşti-
relim*” şeklinde sona erdi.

“Hapishaneler Sorunu Birleşik Direnişi Zorunlu Kılıyor!”

Ankara’da Birleşik Mücadele Güçleri’nin 19 Aralık katliamının 21’inci yıldönümüne dair yaptığı panelde, devrimci tutsakların direnişine vurgu yapıldı. BMG’nin paneli Tüm Bel-Sen Genel Merkez salonunda yapılırken, alana “19 Aralık’tan günümüze direnişle zafere, birleşirsek kazanırız”, “Roboski’yi unutma, unutturma! Katliamlara karşı birleşirsek kazanırız”, “Tecrit insanlık suçudur”, “Maraş katliamını unutma, unutturma” ve Kandıra Hapishanesi’nde yaşamını yitiren Garibe Gezer’in fotoğrafının yer aldığı “Ölümsüzdür” yazılı pankartlar asıldı.

Panel konuşmacı olarak DBP Eş Genel Başkanı Keskin Bayındır, Görülmüştür ekibinden Adil Okay, Ölüm Orucu Gazisi Esmahan Ekinci, İHD Merkez Yürütme Kurulu üyesi Nuray Çevirmen ve avukat Kazım Bayraktar katıldı.

Panel saygı duruşu ve sinevizyon gösterimi ile başladı.

Ardından söz alan Esmahan Ekinci, 19 Aralık katliamında Niğde Hapishanesi’nde olduğunu söyledi. Katliamın denemesinin Ulucanlar Hapishanesi’nde yaşandığını belirten Ekinci, “Ulucanlar katliamında devrimcilerin kurşunlara karşı halay çekmesi bir direnişti. O anlık bir duruş değildi. Ölümüne karşı halaya duruşla devlet iyi bir ders aldı. Biz bedel ödemeyi göze almıştık. Dik duruşumuzdan taviz vermedik” dedi.

Tecrite karşı birleşik örgütlü bir direniş gerçekleştirildiğini vurgulayan Ekinci, 19 Aralık direnişinde çok sayıda devrimcinin katledildiğini hatırlattı ve “Bugün yaşanan sessiz ölümler canımızı daha da yakmaktadır. 19 Aralık sadece bir öfke günü değil, deneyim çıkarmak ve birlikte mücadelenin getirdiklerini konuşmak gerekiyor” dedi.

Görülmüştür ekibinden yazar Adil Okay da, “İçeriden dışarıya mücadelenin örgütlenmesi” konusunda konuştu. Devletin hasta tutsakları ölüme mahkum etmek istediğine işaret eden Okay, Garibe Gezer’in kendisine bir yıl önce gönderdiği mektuptan bir bölüm aktardı. Hapishanelerden umut dolu mesajlar geldiğini ve destek istedikleri-

ni kaydeden Okay, “Demek ki bizim desteğimiz yetmiyor” şeklinde konuştu.

Avukat Kazım Bayraktar ise F tipi hapishanelere geçiş sürecinde dönemin Başbakanı Bülent Ecevit’in, “Bu operasyonları yapmazsak IMF kararlarını uygulayamayız” sözlerini hatırlattı. Ve devrimcileri tasfiye saldırılarının halka yönelik sömürü, zulüm ve yoksullaştırma politikalarından bağımsız olmadığına değinerek hapishanelerde tutsaklara yönelik kişiliksizleştirme saldırılarının sürdüğünü söyledi.

İHD MYK üyesi Nuray Çevirmen de infaz yakmalarına dair konuştu. Çevirmen, Türkiye’de iktidarın gittikçe otoriterleşmesinin hak ihlallerini ağırlaştırdığını söyledi. Yeni infaz düzenlemeleri, yönetmelikleriyle hapishanelerin cehenneme dönüştüğünü aktaran Çevirmen, “2020 yılında cezaevlerinden bin 182 mahpus, 2021 yılında 872 mahpus başvuru yaptı” dedi.

DBP Eş Genel Başkanı Keskin Bayındır ise İmralı Hapishanesi’ndeki tecrit politikalarına değindi. Tecridin yurtsever, devrimci tutsakları toplumdan izole etmeyi hedeflediğine işaret eden Bayındır, “İktidarın asıl he-

defi cezaevlerindeki tutsakların birikimini, deneyimini kısıtlayarak, toplumsal mücadeleyi düşürmektir. Ancak tecrit sisteminin politik tutsaklarda bir karşılığı, anlamı, yoktur. Her yönüyle bir direniş hali var” dedi.

Son olarak BMG adına Mürüvet Küçük söz aldı. Küçük, genel olarak yoğun bir saldırı olduğunu vurgulayarak “Cezaevleri sorunu artık sadece devrimcilerin, yurtseverlerin sorunu olmaktan çıkmış tüm toplumun cezaevine doldurulması göze alabilen bir faşist tahakküm ve saldırganlıkla karşı karşıyayız. Tüm muhalifleri elinden gelse cezaevine doldurmayı tahayyül eden bir sistem gerçekliği içerisinde cezaevleri anlam ve önem kazanıyor. Bunlara karşı mücadele de tüm toplumsal gibi sorunlarda olduğu gibi birleşik bir mücadele, birleşik bir direniş odağı almayı zorunlu kılıyor” dedi.

Panel, Grup Devinim’in ezgileriyle sona erdi.

TDİ’den 19 Aralık Hapishaneler etkinliği

19 Aralık’a dair diğer bir etkinlik ise Tutsak-

larla Dayanışma İnisiyatifi (TDİ) tarafından gerçekleştirildi. TDİ ve Dayanışma Ağı ortaklığıyla Şişli’de bulunan Nazım Hikmet Kültür Merkezi’nde, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın! İnfaz yakmalara son” şiarıyla bir etkinlik düzenlendi. Etkinliğe, katliam tanıklarının yanı sıra HDK Eş Sözcüsü Cengiz Çiçek, Barış Anneleri İnisiyatifi, Özgürlük İçin Hukukçular Derneği (ÖHD), İHD ve ÇHD İstanbul Şube üyeleri katıldı.

“Bijî berxwedana zindana”, “Garibe Gezer’i unutmayacağız, katillerini affetmeyeceğiz”, “19-22 Aralık hapishaneler katliamını unutmayacağız, unutturmayaacağız” pankartlarının asıldığı etkinlikte, hapishane katliamlarında yaşamını yitiren tutsakların resimlerine yer verildi.

İlk olarak katliam öncesi ve sonrası yaşananları konu alan sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Tutsakların mesajlarının okunmasının ardından 19 Aralık tanıklarından Muharrem Kurşun söz aldı. Kurşun, hapishanelerde yaşanan ölümlere sessiz kalınmaması çağrısında bulundu. TDİ adına söz alan katliamın tanığı Fatma Yıldırım, katliamda Bayrampaşa Hapishanesi’ne 200 ceset torbasıyla gelindiğini söyledi ve “Yarımızdan fazlasını öldürmeyi planlamışlardı. 6 kadın yanımda canlı canlı yakıldı” dedi. Tutsakların iradesinin o gün olduğu gibi bugün de teslim alınamadığını vurgulayan Yıldırım şöyle devam etti; “Devrimci tutsakları sahiplenmek, seslerini duyurmak bizlerin en büyük sorumluluğudur. Gerçek özgürlük en son tutsak özgür olanca mümkün olacak. Bu da mücadele ile olacak.”

Etkinlikte, Wernicke Korsakoff hastalığı ile mücadele edenlerden oluşan koro sahne alarak “Çay Bella” marşını seslendirdi.

Etkinliğin ikinci bölümünde kurum temsilcilerinden TDİ Dönem Sözcüsü Ertan Çıta, Barış Anneleri İnisiyatifi üyesi Bedia Gökgöz, HDK Eş Sözcüsü Cengiz Çiçek, Garibe Gezer’in avukatı Jiyan Tosun, ÇHD adına Meral Hanbayat, ÖHD adına Destina Yıldız, İHD Hapishaneler Komisyonu’ndan Mehmet Acettin söz alarak konuşma yaptı.